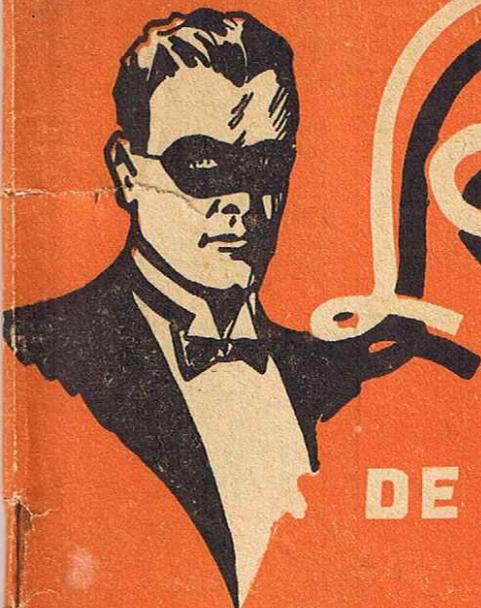


NIEUWE AVONTUREN



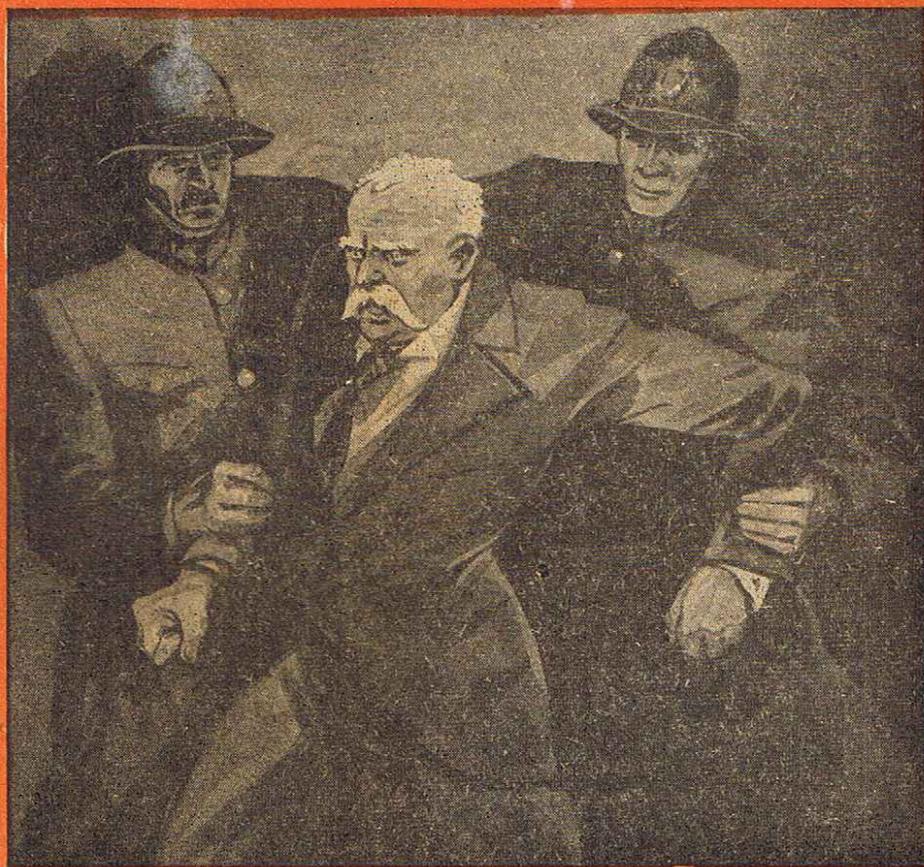
# Lord Raffles

genaamd  
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

In het hol van de Leeuw

Nr 2164

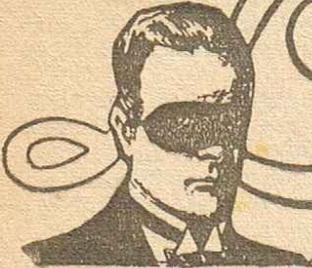


NEDERLAND : 40 Ct.  
BELGIE : 6 Fr.  
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



# Cord Syster

genaamd  
**RAFFLES**

## DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

# In het Hol van de Leeuw

## HOOFDSTUK I

### SCOTLAND YARD HOUDT KRIJGSRAAD

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen de telefoon ging in het particuliere vertrek van James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard, welk vertrek vooraan in het sombere, oude, bakstenen gebouw was gelegen, het centrum van de Londense politiemacht, en waarvan de twee ven-

sters uitzagen op het Victoria Embankment.

Sullivan zat voor zijn schrijftafel, over een lijvig rapport gebogen, met het hoofd in de handen gesteund.

Hij was een breed geschouderd man van middelbare lengte, en die blijk-

baar beschikte over grote lichaamskracht.

Zijn donkere ogen schitterden van vernuft, en hadden die eigenaardige doordringende uitdrukking van lieden van wier scherpzinnigheid steeds het uiterste gevergd werd.

Het kortgeknipte zwarte haar bedekte een laag, maar breed voorhoofd, en het gehele gelaat met de brede kaken en de rechte neus, de zware wenkbrauwen en de krachtig getekende mond getuigde van stoutmoedigheid en wilskracht.

Nog steeds lezende greep hij met de ene hand de hoorn van de haak en luiserde.

Toen zei hij:

— Ik kom dadelijk, Chef. Ja, ik zal Miss Evans medebrengen. Mortimer? Ja, hij moet in het gebouw zijn. Ik zal hem laten waarschuwen.

Hij legde de hoorn weer op de haak, en mompelde schouderophalend:

— Wat wil hij van ons? Zou het alweer zijn... om «hem»?

Hij schoof het rapport in een lade, stond op, en verliet zijn werkkamer.

Hij liep een tamelijk lange, donkere gang ten einde, die zomer en winter kunstmatig verlicht moest worden, en trad toen een andere kamer binnen, waar hij een knap jong meisje aantrof met kastanjebruin haar, niet veel ouder dan twintig jaar, met een fijn, regelmatig gelaat, dat van stoutmoedigheid en scherp intellect getuigde.

Het was Dorrit Evans, een leerlinge van Sullivan, en een vrouwelijke detective, die het reeds tot een zekere hoogte had gebracht, en een werkzaam aandeel had gehad in de arrestatie van een half dozijn beruchte hoteldieven.

Zij was zeer eenvoudig gekleed in een wollen rok, stevige zwarte schoenen met lage hakken, en een eenvoudige witte blouse.

Zij droeg het haar in de nek afgeknipt, ten einde het, bij voorkomende gevallen, des te gemakkelijker onder een pruik te kunnen verbergen.

Zij las juist de «Times», maar wierp het blad neder, toen zij haar leermees-

ter zag binnenkomen, en vroeg opgewekt:

— Iets nieuws, Sullivan?

— Ik kan je nog niets mededelen, Dorrit, het nieuws moet van de Chef komen; hij heeft mij verzocht, met jou en Mortimer aanstonds bij hem te komen.

— Lieve hemel, hij zal toch niet weer willen «vergaderen»? Daar is onze halve dag mee gemoeid, en ik ben juist bezig met die beroving in Piccadilly!

— Wij zullen wel zien wat het is! Weet je ook waar Mortimer zit?

— Daar ben ik al, klonk een stem, en door de deur, welke Sullivan had opengelaten, trad een lang en mager man binnen met een scherp getekend gelaat, doordringende grijze ogen en een zeer hoog voorhoofd, dat onmerkbaar overging in de gladde, van haar bijna geheel ontblote, schedel.

Mortimer was op dat ogenblik bij de vijftig jaar, en een van de beste speurders, welke Scotland Yard ooit heeft bezeten.

Zelfs Sullivan erkende in hem zijn meester, en ging gaarne bij hem te rade, wanneer het de oplossing van een of ander duister misdrijf gold.

Mortimer had Dorrit Evans vriendelijk toegeknipt, en zijn collega de hand toegestoken, en zei nu:

— Er schijnt iets aan de hand te zijn; er wordt druk heen en weer gelopen op de eerste verdieping in de buurt van Baxter's kamer. Heeft de Chef een slechte nacht doorgebracht? Heeft hij van de Grote Onbekende gedroomd?

— Dat weet ik niet, Mortimer, maar wij zullen het spoedig genoeg horen, want wij zijn uitgenodigd, zo spoedig mogelijk bij hem te komen.

— Laten we dan maar aanstonds door de zure appel heenbijten, stelde Dorrit Evans lachend voor. Maar ik wil bekennen dat het niet het aange naamste gedeelte van mijn werk is, een bespreking met de hoofdinspecteur te moeten voeren!

— Dat weet de hemel, bromde Mortimer voor zich heen. Hoe men er ooit toe gekomen is, die brave man tot hoofdinspecteur te promoveren, dat is

voor mij steeds een geheim gebleven. En laten wij nu maar gaan.

Het drietal verliet het vertrek, daalde een trap af, en stond even later in het grote werkvertrek van Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie.

De machtige man zat achter zijn geweldig groot, met papieren overdekt schrijfbureau, zwaar gebouwd, met een breed, opgezet gelaat, dat thans rood scheen van opwinding, rosblond haar, en een volle baard, waarop hij zeer trots was, en die hij met de grootste zorg onderhield.

Zijn waterblauwe ogen, groot en een weinig uitpuilend, moesten als hij las, de hulp te baat nemen van een lorgnet, en op dit ogenblik speelde hij zenuwachtig met dit voorwerp.

Baxter was gewend grote, zware sigaren te roken «om zijn zenuwen te kalmeren», zoals hij verzekerde, en hij zoog thans met woede op een van zijn havannas, en blies dikke rookwolken voor zich uit.

Hij was niet alleen in het vertrek.

In een hoek, voor een kleinere schrijftafel zat zijn particuliere secretaris, Marholm geheten, een oud, mager mannetje met een spitse neus, dunne lippen, en ver uitspringende jukbeenderen, zodat hij er wel wat uitzag als een roofvogel.

Eigenlijk gezegd was de hoofdinspecteur een beetje bang voor zijn secretaris, want hij vreesde diens scherpe tong, en toch zou hij zich zeer ongaarne van hem hebben ontdaan, want zijn hulp was hem onontbeerlijk.

Baxter leunde achterover in zijn gemakkelijke bureaustoel, de beide vuisten steunend op het blad van zijn schrijftafel, en blijkbaar zeer uit zijn humeur.

Zodra de drie detectives waren binnengetreden, nam hij de sigaar uit zijn mond, en riep op bulderende toon:

— Dat is weer wat moois, mijnheren! Dat is weer wat moois! Als dat, zo voortgaat, dan zal er in Londen binnenkort niemand meer zijn, die zich in het openbaar met zijn juwelen durft te vertonen!

— Wat is de zaak, mijnheer Baxter?

vroeg Mortimer zeer kalm.

— Wat de zaak is? Maar dat is waar, gij weet het nog niet! Het is juist daarom dat ik u heb laten roepen! Welnu dan, het paarlen halsnoer van Lady Macclesfield is verdwenen!

— Wanneer? vroeg Mortimer, zonder enige stemverheffing, en zijn kalmte stak zonderling af bij de drift en de opwinding van zijn Chef.

— Dat is niet zeker! In ieder geval vermiste de bestolen dame haar sieraad pas ongeveer een kwartier geleden, en zij heeft mij toen aanstonds opgebeld!

— Sporen van een inbraak? vroeg James Sullivan nu.

— Niet in het minst! Zij droeg het collier in haar eigen huis, bij gelegenheid van een intieme partij, zij bergde het zelf weg in een sandelhouten kistje, dat niets anders bevat dan dat halsnoer, en dat kistje plaatste zij in haar secretaire, die in haar boudoir staat, vlak naast haar slaapkamer. Toen zij vanochtend het snoer uit het kistje wilde nemen, om het aan een vriendin te tonen, die bij haar logeerde, en die gevraagd had om het snoer nog eens te mogen zien, was het verdwenen. Maar geen spoor van braak, noch aan het slot van het kistje, noch aan dat van de secretaire.

— Geen enkel spoor? Geen aanwijzing? Verdenkt zij iemand? vroeg Dorrit Evans, die aandachtig had toegekeken.

— Of zij iemand verdenkt? Voor de duivel, Raffles heeft het gedaan! riep Baxter uit, terwijl zijn gelaat vuurrood werd.

— Misschien zou het beter geweest zijn, als gij waart begonnen met ons deze bijzonderheid mede te delen, die toch niet zonder enig belang is, Chef, zei Mortimer langs zijn neus. Zoudt gij het ons niet eens geregeld willen vertellen met alle bijzonderheden?

— Je hebt makkelijk praten, Mortimer! Jij hebt mijn temperament niet, barstte de hoofdinspecteur uit. Ik ben buiten mijzelf van woede en drift! Die kerel wordt hoe langer hoe onbeschaamder, en hij maakt ons tot schan-

de van geheel Europa!

— Nu, wat dat laatste betreft, behoeven wij Engelsen ons zelve geen verwijt te maken, merkte Sullivan op. Ik moet John Raffles de eer geven, dat hij de beste detectives van bijna alle andere beschaafde landen eveneens herhaaldelijk bij de neus heeft gehad!

— Dat alles is niet te vergelijken met wat hij hier te Londen heeft uitgehaald! riep Baxter uit.

— Het verhaal, als ik u verzoeken mag, mijnheer Baxter, hernam Mortimer, die niet spoedig zijn geduld verloor, en zeker niet tegenover zijn Chef, wiens hulpeloze en verwarde wijze van iets mede te delen hij reeds jarenlang kende.

— Nu dan, Raffles had in de plaats van het gestolen collier een briefje in het kistje gelegd, waarvan Lady Macclesfield mij telefonisch de inhoud mededeelde, maar dat ik over tien minuten in handen hoop te hebben, want ik heb reeds een agent naar haar huis gezonden. Het briefje bevatte slechts weinige woorden, en luidde ongeveer als volgt:

Mylady! Ik heb mijzelf het voorrecht toegekend, u te ontdoen van uw fraai paalen collier, omdat ik dringend enig geld nodig heb, teneinde een van mijn beschermelingen in staat te stellen, een voor hem zeer belangrijke studiereis te ondernemen, welke hij zelve onmogelijk had kunnen bekostigen. Ik dank u recht hartelijk voor uw bijdrage, al was zij dan ook onvrijwillig en teken, met verschuldigde hoogachting.

John Raffles.

Het bleef enige ogenblikken stil in het vertrek van de Chef.

Toen klonk de stem van Marholm uit zijn hoek die zei:

— Dat is juist de manier van schrijven van Raffles. Ik zou u wel een paar dozijn dergelijke briefjes uit het hoofd kunnen citeren.

Weer bleef het even stil en toen zei Mortimer:

— Ik geloof dat het beter is, als wij maar weer aan ons werk gaan, mijn-

heer Baxter. Werkelijk, wij verzuimen slechts onze tijd, door hier te praten over zaken, die niet meer ongedaan zijn te maken.

Baxter had een scherp antwoord op de lippen, maar hij weerhield dit, omdat juist de telefoon op zijn schrijftafel overging.

Hij nam de hoorn van de haak, en terwijl hij luisterde, met een uitdrukking van onderdanigheid op zijn gezicht, werd zijn kleur nog een weinig roder.

Hij stamelde iets, wat niet goed te verstaan was, legde de hoorn weer op de haak, liet zich met een gebaar van wanhoop achter in zijn stoel vallen, en staarde, het hoofd op de borst gezonken, voor zich uit.

Naar het scheen had hij de tegenwoordigheid van de detectives geheel vergeten.

— Een onaangename tijding, mijnheer Baxter? vroeg Dorrit Evans, met een half spottend lachje om de lippen.

— Het is... het is ongelooflijk, stamelde Baxter. Wat denkt gij dat Raffles nu weer gedaan heeft?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, mijnheer Baxter. Dat kan men ten aanzien van iemand als hij nooit hebben!

— Hij heeft de paalen zoëven weer terugbezorgd, steunde Baxter.

— Wat zegt gij daar? riep Sullivan, oprecht verbaasd uit. Heeft hij ze teruggebracht?

— Geen vijf minuten geleden. Ik sprak daar met Lady Macclesfield!

— Maar waarom in 's hemelsnaam! riep Dorrit uit. Het is zijn gewoonte niet om iets terug te geven, wat hij eenmaal heeft buit gemaakt!

— De paalen waren vals.

Dat was iets, waarop de detectives zeker geen van allen gerekend hadden.

Mortimer was de eerste die van zijn verbazing bekwam, en uitriep:

— Waren de paalen van Lady Macclesfield vals? Het snoer, dat haar eigen echtgenoot haar ten geschenke heeft gegeven? Nu, daar kan een aardige familietragedie het gevolg van wezen!

## HOOFDSTUK II

## DE VAL WORDT OPGEZET

Baxter tikte zenuwachtig met zijn blauw potlood op de rand van zijn schrijfbureau, en zei na enige ogenblikken:

— Dat de paarden inderdaad vals zijn, behoeven wij natuurlijk niet te betwijfelen. Raffles heeft zich doen kennen als een uitnemend beoordelaar van diamanten, paarden en andere juwelen, en als hij zegt dat ze vals zijn, dan zijn ze het ook!

— Anders zou hij ze waarschijnlijk ook niet hebben teruggebracht, mijnheer Baxter, liet de scherpe stem van Marholm zich horen.

— Natuurlijk Marholm, natuurlijk! zei Baxter met een ongeduldig gebaar. Maar blijf nu maar liever rustig aan je werk, en val mij niet telkens in de rede met dergelijke opmerkingen.

Hij wendde zich weer tot Mortimer en vervolgde:

— Vals of niet, hij heeft de paarden gestolen, op een wijze die raadselachtig mag heten, en hij moet er voor gestraft worden!

— Waarvoor het in de eerste plaats nodig is, dat wij hem hebben, merkte Mortimer bedaard op. Wat was Lady Macclesfield van plan?

— Daar heeft ze niets van gezegd, maar natuurlijk zal zij haar echtgenoot wel om een verklaring vragen.

— Ik voor mij geloof niet, dat een man als Lord Macclesfield valse paarden aan zijn vrouw zal geven, zei Sullivan hoofdschuddend, die in gedachten verzonken bij het raam had gestaan.

— Raffles vergist zich niet, hernam Baxter.

— Dat weet ik ook wel, maar als de paarden nu vals zijn, dan kan het toch immers best mogelijk zijn, dat de echte tegen nagemaakte verruild zijn, zonder dat Lady Macclesfield er iets van gemerkt heeft. Ik erken echter dat het zeer moeilijk zal zijn na te gaan, wanneer en door wie dat dan geschied is.

Baxter had enigszins ongeduldig toegeluisterd en zei nu:

— Voorlopig kunnen wij die geschiedenis van de valse paarden wel laten rusten, in elk geval is zij voor ons op het ogenblik niet zo belangrijk als de vraag, hoe wij het best die duivelse Raffles in handen kunnen krijgen! Als met geweld tegen die man niets is aan te vangen, dan moeten wij het nogmaals met list beproeven. Voor de drommel, wij zijn hier toch ook geen domoren, en ik zou wel eens willen zien of hij het op de duur zou kunnen uithouden tegen mannen als gij zijt!

— Wij zijn u zeer dankbaar voor het compliment, mijnheer Baxter, maar ik zou er uw aandacht op willen vestigen, dat wij reeds enige malen list hebben te baat genomen, zonder dat het ons iets verder bracht. Raffles stelde daar zijn listigheid tegenover, en al valt het bitter hard om het te moeten bekenen, de zijne won het van de onze.

— Dan moet het nogmaals beproefd worden! riep Baxter bijna woedend uit. Nogmaals en telkens opnieuw, tot dat wij tenslotte de overhand hebben

behaald. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat die man ons op de duur de baas zou blijken te zijn. En daarom mijnheren en Miss Evans, doe ik u het voorstel, nu aanstonds opnieuw te be-raadslagen over een middel, John Raf-fles uit zijn tent te lokken, en hem te dwingen zich bloot te geven! Hij is zo verzot op juwelen, nietwaar? Wel-nu, dan stel ik voor, hem door middel van juwelen te vangen!

— Dat is al eens beproefd, zei Morti-mer rustig. Het is beproefd en het is mislukt.

— Dan moet het nogmaals beproefd worden, en dan moeten wij ditmaal slagen! schreeuwde Baxter, terwijl hij met de vuist op de tafel sloeg, zodat Marholm verschrikt opkeek en zijn chef hoofdschuddend aankeek. Laten wij iets bedenken, waardoor hij wordt aangetrokken zoals de vlieg door de si-roop, zó, dat hij zich zelf niet meer kan vrij maken en hulpeloos in onze handen valt. Komaan, mijnheren, ver-zin iets, bedenk iets! Laat er een feest gegeven worden, waarbij een van onze rijkste ingezetenen haar juwelen ten toon stelt, laat het in de bladen ge-plaatst worden, laat het ter ore van Raffles komen!

— Daarvoor behoeft men het niet in de krant te zetten, zei Mortimer kalm. Raffles weet, Raffles ziet alles!

— Des te beter! gromde Baxter. Zorg dat er niet al te veel gasten zijn, neem een paar mannen om op te letten, geen sukkels, maar knappe koppen, die ze alle vijf bij elkaar hebben, en sla toe, als de vogel in het net is gevlogen!

De detectives wisselden een vragen-de blik met elkaar, als om elkander te raadplegen, en toen begon Morti-mer:

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat uw voorstel in beginsel onze volle sym-pathie heeft.

— Ik ben blij het te vernemen, zei Baxter grimmig.

— Wij zijn zelfs bereid, de poging nogmaals te wagen, en wij kunnen slechts de hoop te kennen geven, dat wij ditmaal beter zullen slagen, dan

bij een vorige gelegenheid, toen Raf-fles ons te slim af was.

Hij dacht even na en vervolgde toen, terwijl zijn ogen begonnen te schitte-ren:

— Ik herinner mij daar, dat gravin Gosford een der ladies of the Bedcham-ber van onze koningin, van plan is een dezer dagen een intieme soirée te ge-ven, waarbij alleen de hoogste adel en verder enige intieme vrienden zouden worden genodigd. Dat is nog niet pu-bliek gemaakt en ik vernam het toe-vallig uit de mond van een medelid van mijn club, bevriend met een der hof-dames in buitengewone dienst van Ha-re Majesteit. Het kan echter niet lang meer duren of het desbetreffende be-richt zal in de bladen verschijnen. Wel-nu, wanneer wij er in slaagden lady Gosford te bewegen, ons de behulpzame hand te bieden.

— Wat! Een hofdame van de konin-gin, een der eersten in den lande? riep Baxter verschrikt uit. Dat zal zij nooit doen!

— Wij kunnen het in ieder geval be-proeven, ging de detective onverstoorbaar voort.

— Maar kan de val niet opgesteld worden, zonder dat wij haar in ver-trouwen nemen? vervolgde Baxter, die er tegen opzag zijn minderheid te moe-ten bekennen, tegenover een lid van de hoogste adel.

— Onmogelijk, antwoordde Morti-mer. Wij hebben iets dergelijks al eens geprobeerd, en het liep op een volsla-gen mislukking uit. De eigenares van de juwelen moet van onze voornemens op de hoogte zijn, teneinde ons te kun-nen helpen, anders kunnen wij het he-le plan gerust laten varen.

— Maar haar echtgenoot, earl Dou-glas Gosford, zal die zijn toestemming wel geven?

Een flauw glimlachje plooidde de dun-ne lippen van Mortimer, toen hij met een licht schouderophalen ten an-twoord gaf:

— Wat de gravin verkiest, daar geeft de graaf zijn zegen op! Om het kort te zeggen: hij ligt voor een oortje thuis en heeft volstrekt niets in te brengen.

De gravin is een zeer millitante dame, en als zij er voor voelt, ons te helpen, dan gebeurt het ook.

— En hoe hebt gij u dan de kleine comédie voorgesteld? vroeg Baxter, wiens ogen waren beginnen te schitteren.

— Dat zal ik u zeggen. Ik zei reeds, dat de kring van genodigden klein moet zijn; want des te groter is de kans, onder hen de geheimzinnige en stoutmoedige Gentleman-Inbreker aan te treffen. Op de bedienden zou zeer zorgvuldig moeten worden gelet, want reeds enige malen heeft Raffles de truc toegepast, de plaats van een huisknecht of een buttler in te nemen. Mijnentwege mag hij dat ditmaal ook doen, mits wij er dan maar van op de hoogte zijn, en hem kunnen knippen.

— Prachtig! En verder?

— Wij zullen de gravin verzoeken, te mogen publiceren, dat zij zich op die avond zal tooien met een van haar kostbaarste familiejuwelen, het beroemde met brillanten versierde medaljon, een stuk waarvan de waarde op minstens 30.000 pond sterling wordt geschat.

Baxter krabde zich even achter het oor, en mompelde:

— Het is een gevaarlijke geschiedenis...

— Wat is dat, mijnheer Baxter, gij krabbelt toch, hoop ik, niet terug? riep Sullivan uit. Wij waren immers bijeengekomen, om te beraadslagen over de hinderlaag, waarin wij Raffles wilden laten lopen?

— Dat is zo, en ik denk er ook niet aan het plan op te geven, maar toch, lady Gosford, een der eerste hofdames van de koningin, om haar te vragen ons behulpzaam te zijn, het blijft een gewaagde onderneming! Wie onzer zal haar het verzoek om medewerking doen?

— Ik durf dat waagstuk wel aan, mijnheer Baxter, zei Dorrit Evans glimlachend. Ik weet dat zij een tamelijk hooghartige dame is, maar ik heb het geluk, dat ik vroeger wel met haar dochter in aanraking ben gekomen en haar een dienst heb kunnen bewijzen,

en dat ik nog al tamelijk in haar smaak val. Zij heeft overigens een hartgrondige afkeer van Raffles, en zij zal wel toestemmen, als ik haar dringend verzoek ons te helpen hem onschadelijk te maken.

— Maar als hij nu eens niet op het lokaas afkomt? hernam Baxter, die nu zelfs scheen te schrikken van zijn stoutmoedigheid.

— Dan is onze moeite vruchteloos geweest, en verder geen nieuws, antwoordde Sullivan. Maar wanneer er een woordje van in de bladen komt, dan zou het mij niet verbazen wanneer hij een poging onderneemt, zich van dat kostbare juweel meester te maken. Raffles is verzot op sieraden, en ik heb mij wel eens laten vertellen, dat hij jarenlang een of ander sieraad bewaart, alleen maar om er als een liefhebber en verzamelaar van te kunnen genieten, inplaats van het aanstonds uit elkander te halen, en het goud te versmelten.

— Hoe denkt gij u het verdere verloop? wilde Baxter weten.

Mortimer dacht even na, en antwoordde toen:

— Het spreekt van zelf, dat wij daar mensen moeten hebben, die Raffles in het geheel niet kent. Hij heeft een verbazend scherp geheugen voor gezichten, en ik twijfel geen seconde, of de zaak zou reeds van te voren tot mislukking gedoemd zijn, als Sullivan of ik ons op de avond van het feest in het huis van lady Gosford bevonden, of ons daar maar in de buurt ophielden, want Raffles kent ons maar al te goed.

— Gij zoudt u kunnen vermommen, meende Baxter.

— Ik vrees dat dat niet veel zal baten; Raffles is zelf volleerd in de kunst der vermommening, maar hij ziet al vrij spoedig achter het masker, dat anderen zich voorbinden. Wij moeten enige zeer bekwame detectives uit een geheel andere wijk, desnoods uit een andere stad zien te krijgen, die zich hier natuurlijk eerst wat moeten inburgeren, en die wij dus aanstonds hier moeten laten komen, en aan hen moeten wij de taak toevertrouwen, ons plan

te verwezenlijken. Het spreekt van zelf dat wij op een afstand de aanval zouden leiden. Ook spreekt het van zelf dat wij hen zeer nauwkeurig moeten inlichten aangaande alle personen, die op de soir ee zullen verschijnen. Het is dus nodig, dat de gastvrouw ons van te voren een lijstje geeft van de gasten, die zij denkt uit te nodigen.

— En ik, zal ik niets te doen krijgen? vroeg Dorrit Evans op teleurgestelde toon.

— Integendeel, je zult wel degelijk een rol vervullen, Dorrit, zei Sullivan. Jouw hulp kan ons juist van groot nut zijn. Dat zullen wij echter later wel uitmaken. De moeilijkheid schuilt slechts hierin, vast te stellen, wie onder de gasten Raffles is, aangenomen natuurlijk, dat hij verschijnt, en dat is slechts te doen als zij allen ongemerkt, maar zeer zorgvuldig bespied worden, zodat geen van hun bewegingen ontgaat aan onze mannen, die wij overal verdekt zullen opstellen. Natuurlijk zullen wij de gravin verzoeken haar kleinnood niet al te angstvallig te bewaken, zodat zelfs een man als Raffles zich nog wel eens zou bedenken, alvorens een poging te wagen er zich van meester te maken. Ik bedoel, het moet hem een weinig gemakkelijk worden gemaakt. En als wij dan zorgen, dat het huis aan alle kanten omsingeld wordt, zodra de gasten er binnen zijn, en als de gravin zelve maar een weinig bij de pinken is, dan zou het niet eens zo onmogelijk zijn, dat wij deze keer werkelijk slagen om de Grote Onbekende te vangen; wel te verstaan, als hij het waagt, in het huis van lady Gosford te komen.

— Hij zal er komen, mijnheren, riep een heldere stem, die van de kant van de deur kwam.

Als door een slang gebeten, wendden de detectives en Baxter zich naar de deur.

Daar, een weinig over de drempel, glimlachend en hoog opgericht, stond een agent van politie, die slechts dit ongewone had, dat hij een revolver in de rechtervuist geklemd hield.

Alsof zij een geestverschijning zagen, zo staarden de drie mannen naar de politieagent, maar Marholm had eenvoudig even opgekeken, en schreef toen rustig verder, alsof hij het volstrekt niet buitengewoon vond, dat er eensklaps een gewapend man het vertrek was binnen getreden.

De agent had een stap voorwaarts gedaan, na met de linkerhand achter zijn rug de sleutel in het slot van de gangdeur te hebben omgedraaid.

Nog altijd lag dezelfde glimlach om zijn krachtig besneden mond, toen hij vervolgde:

— Vier tegen  en! Is dat nu wel ridderlijk? Twee bekwame detectives, een lang niet onverdienstelijke helpster, en een zo machtig man als mijnheer Phileas Baxter!

Nauwelijks in staat om zich zelf te beheersen, ofschoon hij een man was, die in alle omstandigheden des levens zijn kalmte wist te bewaren, riep Mortimer, bleek van woede:

— John Raffles!

— In persoon, mijnheren, zei de gewaande politieagent met een vriendelijk hoofdknikje in de richting van de kleine groep bij de schrijftafel. Neen, mijnheer Baxter, wat ik u verzoeken mag, laat die lade van uw schrijftafel met rust. Mijn eigen revolver gaat zeer vlug af, tot mijn leedwezen, en mijn kogels treffen meestal zeer juist. Niet dat ik u zou willen doden! De hemel beware mij voor zulk een schanddaad! Hoe zou ik het over mijn hart kunnen verkrijgen, het politiekorps te beroven van zulk een schitterend vernuft, zulk een geniaal aanvoerder? Maar,  ok te worden aangeschoten, is volstrekt niet aangenaam, bedenk dat! Maar laat ik u toch vooral niet storen in uw belangwekkend onderhoud, mijnheren, ga voort wat ik u bidden mag, en laat mijn tegenwoordigheid u geen hinderpaal zijn! Een uwer stelde zoeven de vraag, of ik op de partij van lady Gosford zou zijn, nietwaar? Welnu, ik herhaal mijn antwoord: ik zal er zijn!

— Gij zoudt het durven wagen? vroeg Sullivan op sissende toon, en met gebalde vuisten.

- Ik zal er zijn!
- Gij hebt gehoord wat wij hier bespraken?
- De voornaamste helft!
- En desniettemin durft gij volhou-

den, dat gij op de avond van de soirée bij lady Gosford, in haar huis zult zijn?

— Ik zal in haar huis zijn, en ik zal haar haar brillanten medaljon ontstellen. Om één uur in de nacht zal het kostbare kleenood in mijn handen zijn!

### HOOFDSTUK III

#### VELEN TEGEN EEN

Dat was meer dan Sullivan kon verdragen.

Hij was een man van sterke gevoelsbewegingen, en, de revolver niet achtend, vloog hij met een kreet van woede op de Grote Onbekende toe.

Maar Raffles had de detective goed in het oog gehouden.

Zonder van zijn wapen gebruik te maken, hief hij de linkervuist op, en bliksemsnel trof die vuist de blindelings aanstormende Sullivan tegen de kaak.

Deze duizelde, wankelde, en zou gevallen zijn, als Raffles hem niet had staande gehouden, en hem het volgende ogenblik van zich afwierp, tegen Mortimer aan, die juist met een vlugge beweging de hand naar zijn revolverholster had uitgestrekt.

Mortimer verloor 't evenwicht, toen het machteloze lichaam van Sullivan tegen hem aanviel, en de beide detectiven rolden op de grond.

En vóór Baxter met bevende hand en doodsbleek de lade van zijn bureau had kunnen opentrekken, vóór dat Miss Evans haar eigen kleine revolver had kunnen grijpen, had Raffles bliksemsnel de sleutel weer in het slot van de gangdeur omgedraaid, hem er uitgenomen, de deur geopend, en de sleutel aan de andere kant in het slot gestoken, en omgedraaid.

Hij liet de revolver in zijn zak glijden, liep, zonder zich te overhaasten de gang ten einde, en verdween om een hoek, juist toen Dorrit Evans met haar vuisten woedend op de gangdeur begon te trommelen.

Daar binnen was het een ogenblik van een wanhopige verwarring.

Baxter was opgesprongen, witter dan het papier dat voor hem lag, en zwaalde met zijn revolver, die nu volkomen doelloos was, terwijl Dorrit aan de kruk van de deur rammelde, en luidkeels om hulp riep.

Mortimer was zo vlug hij kon weer opgestaan en Sullivan ontwaakte juist uit de halve verdoving, die het gevolg was van de hevige kaakslag, die de stoutmoedige avonturier hem had toegebracht.

Marholm was de enige, die volkomen kalm was gebleven.

Men zou zeggen, dat hij dergelijke bezoeken van Raffles wel gewend was, en er volstrekt niets bizonders in zag.

Hij was opgestaan, snel op de tafel van zijn chef toegetreden, en had een nummer gedraaid op het telefoontoestel.

De volgende seconde was hij in gesprek met de brigadier in de wachtkamer der agenten, een groot vertrek, dat zich gelijkvloers bevond en uitkeek op de reusachtige binnenplaats van het hoofdbureau van politie.

Vervolgens verliet hij het vertrek haastig door een tweede deur, welke toegang gaf tot een zijkamer, waar een paar schrijvers zaten, die ijverig aan het werk waren, maar nu juist verschrikt kwamen toelopen op het vernemen van de luide kreten, welke door Dorrit Evans werden geslaakt.

— Raffles is hier geweest! beet Marholm hun zonder verdere inleiding toe. Jullie hebt jonge benen. Als de drommel naar de achtergang, en let op de brandtrappen! Aarzel niet om te schieten, als jullie tenminste gewapend bent, wanneer je hem ziet! Hij draagt de uniform van politieagent!

De twee klerken snelden weg, en Mortimer volgde hen op de voet, ziedend van woede, en werd op zijn beurt gevolgd door Dorrit Evans.

Slechts weinige seconden later was geheel Scotland Yard gealarmeerd; in de toegangspoort hadden tien agenten post gevat, en de brandtrappen werden zorgvuldig bewaakt, zowel voor als achter aan het grote gebouw.

Een afdeling van acht man, allen met revolvers gewapend, en onder aanvoering van Mortimer begon aanstonds het uitgestrekte gebouw te doorzoeken, en dat was geen kleinigheid, want Scotland Yard vormt een waar doolhof van grote en kleine vertrekken, gangen en

portalen, trappen en slechts zelden betreden kamers, die dienen voor het opbergen van oude archieven.

Geen hoekje werd ondoorzocht gelaten.

Men trok van de kelders naar de ruime zolder, schoof daar alle kisten terzijde, die eveneens stoffige bundels acten en processtukken bevatten, reeds eeuwen oud, en waaraan een jurist zeker zijn hart zou ophalen, men klom zelfs op het dak, men onderzocht de schoorstenen, men liet geen enkele schuilplaats, groot genoeg om een kat te verbergen, ondoorzocht.

Maar van de Grote Onbekende vond men geen spoor.

Het was alsof hij eensklaps in de lucht was opgelost, alsof zijn verschijning slechts een droom was geweest.

Ruim anderhalf uur nadat de stoutmoedige Gentleman-Inbreker zijn opwachting was komen maken, verenigden de drie detectives zich mismoedig, zwijgend en ontdaan weer in de kamer van Baxter.

Wat de waardige hoofdinspecteur betreft, hij was een beroerte nabij geweest en men vreesde zelfs een ogenblik, hem van woede te zien stikken.

Ten derde male had Raffles hem in zijn eigen hoofdkwartier durven tarten, de dag, volgend op de nacht, waarin hij een brutale diefstal had gepleegd, en nog geen kwartier, nadat hij het geroofde, zeer waarschijnlijk door een handlanger, weer aan de bestolene had doen terugbezorgen.

Het was tijd dat de wereld verging, want met deze weergaloze brutaliteit hield alles op! Raffles had drie krachtige mannen durven tarten, vermomd als politieagent. Het klonk ongelooflijk, en toch was het maar al te waar.

Toen allen weder verenigd waren, begon Mortimer met saamgetrokken wenkbrauwen, en terwijl zijn stem een doffe klank had:

— Het dient tot niets om het te verbloemen, wij hebben een verpletterende nederlaag geleden. Ik zei het u wel, mijnheer Baxter, men moet al zeer sterk zijn, om met Raffles een partij te spelen. Hij blijkt altijd de beste

troeven in handen te hebben, en hij speelt ze op het juiste ogenblik uit.

— Wij hadden hem dadelijk moeten neerschieten! schreeuwde Baxter, schor van drift. Ik weet niet wat mij weerhouden heeft, hem een kogel door het hoofd te jagen!

— Ik weet het wel, mijnheer Baxter, dat was zijn eigen revolver, antwoordde Mortimer bedaard.

— Misschien, als ik mij minder door mijn drift had laten vervoeren... zei Sullivan met zachte stem.

— Jij behoeft de schuld niet op je te nemen, Sullivan, zei Mortimer hoofdschuddend. Hij was gewapend, en, wij hadden onze revolvers in de zak! Hij zou ons door de arm hebben geschoten, aan de schouder hebben geraakt, hij zou ons buiten gevecht gesteld hebben, en wij zouden in ieder geval aan het kortste einde hebben getrokken!

— Maar hoe heeft hij kunnen ontsnappen? riep Dorrit Evans op wanhopige toon.

— Heel eenvoudig, Dorrit, omdat hij tien seconden voor heeft gehad, antwoordde Sullivan. En tien seconden is voor John Raffles, wat tien dagen voor een ander zijn. Hij is waarschijnlijk aanstonds naar het dak gevlucht, en heeft vandaar, ik denk door middel van een ladder of een sterk touw, het dak van een der huizen aan de overzijde van de straat kunnen bereiken. Tien seconden, dat is voor een man als Raffles een eeuwigheid!

— En nu is ook ons plan in duigen gevallen, gromde Baxter, nog half ziek van woede en teleurstelling.

— In duigen gevallen? Minder dan ooit! Integendeel, ik blijf juist hopen, dat wij Raffles thans zullen vangen!

— Wat is dat, Mortimer, je denkt toch niet, dat Raffles het zal wagen in het huis van lady Gosford te verschijnen?

— Hij zal er zijn, mijnheer Baxter!

— Maar dat was grootspraak van hem!

— Daar bezondigt Raffles zich nooit

aan, hernam Mortimer. Hij zal er zijn, reken er op!

— En zal hij pogen, het medaljon te stelen? vroeg Baxter ademloos.

— Dat zal hij zeker!

— Het ontbreekt er nog maar aan, dat je mij vertelt, dat hij het in handen zal krijgen! riep Baxter schamper uit.

— Wat dat betreft, dat hopen wij te voorkomen, zei de detective op vaste toon. Hij heeft ons nu openlijk de handschoen toegeworpen, welnu, wij rapen hem op, en wij zullen eens zien of Raffles op de duur tegen ons is opgewassen. Wij hebben nog ongeveer zes dagen voor de partij ten huize van lady Gosford zal plaats vinden, en dat is lang genoeg om onze maatregelen te nemen.

— Maar hij is thans van alles op de hoogte! riep Dorrit Evans uit, die ondanks alles een vrouw was en van spijt wel had kunnen huilen.

— Dat is zo, maar daar staat tegenover, dat wij thans ook beslist weten, dat Raffles zal verschijnen, in welke gedaante dan ook, en daardoor hebben wij althans een zekere voorsprong verkregen.

Baxter had enige tijd zwiingend voor zich uitgestaard, en hernam nu:

— Hoe het zij, nu wij gewaarschuwd zijn acht ik het toch volkomen ondenkbaar, dat Raffles er in zou kunnen slaagen, het sieraad te stelen, en nog al vóór één uur in de nacht, als alle gasten nog niet eens verdwenen zullen zijn.

— Het lijkt een dolzinnige onderneming, mijnheer Baxter, hernam Sullivan ernstig. En toch is het al eens voorgekomen, dat Raffles nauwkeurig op een door hem zelf bepaald uur een daad deed ontvreemde aan een dame van de hoogste stand, in haar eigen huis en terwijl zij door gasten omgeven was. Soms komt het mij voor alsof Raffles een tovenaars is, en dat het daarom nutteloos moet worden geacht de strijd met hem aan te binden.

— Dat zullen wij zien! riep Mortimer op grimmige toon uit. Tvenaars of

niet, wij zullen thans ons net zodanig spannen, dat hij niet door de mazen zal kunnen ontsnappen!

.....

Intussen had Raffles weten te ontkomen op de wijze, zoals door Sullivan was vermoed.

Hij was bliksemsnel de trappen opgeijld, zonder méér gerucht te maken dan een kat, en daarbij geleid door zijn grondige kennis van het gehele gebouw, hetwelk hij talrijke malen in verschillende vermommingsen had bezocht, en had reeds de zolderverdieping bereikt, toen men in de wachtkamer der agenten nog volstrekt niet op de hoogte was gebracht.

Hij was door een dakluik op het platte dak geklommen, en had onder het lopen een sterk touw van zijn middel afgewikkeld, dat onder zijn uniformjas was verborgen.

Op een punt waar de zijstraat, welke Scotland Yard van de huizen van het naastliggende blok scheidde, nauwelijks vier meter breed was, wierp Raffles het touw, hetwelk aan een der uiteinden van een lopende knoop voorzien was, behendig naar de overzijde, zodat de knoop zich vasttrok om een zich daar bevindende, gemetselde schoorsteen.

Hij bevestigde het andere uiteinde van het touw stevig aan een ijzeren steungang, slingerde zich, zonder te aarzelen, over de dakrand en begaf zich, het touw met beide handen vastgrijpend, naar de overzijde.

Hij werkte zich in de dakgoot, maakte het touw van de schoorsteen los, wist het andere einde van de ijzeren stang te wippen, en het duurde niet lang of hij had zich langs een der vele brandtrappen, die hij op zijn weg over de daken langs kwam, naar de begane grond kunnen begeven.

Sommige lieden zagen hem klauteren, maar niemand kreeg enige achterdocht, want iedereen meende, dat de agent van politie had deelgenomen aan een of andere drijfjacht, of wel een klein schoorsteenbrandje had geblust.

Zonder zich in het minst te overhaasten, met de handen op de rug, zette Raffles zijn weg voort, totdat hij bij de volgende dwarsstraat een huurauto zag staan, achter het stuurwiel waarvan een krachtig gebouwd chauffeur was gezeten.

Hij nam naast de man plaats, en zei op zachte toon enige woorden, waarna de auto dadelijk in snelle vaart wegreed.

Tien minuten later stond zij stil.

Raffles kwam van zijn plaats, opende het portier, ging in het achterste gedeelte van de auto zitten, sloot het portier weer, trok de gordijntjes dicht, en begon zich snel van zijn uniform te ontdoen.

Dat wil zeggen, hij trok de jas en de pantalon uit, keerde ze binnenste buiten, deed ze vervolgens weer aan en zag er nu uit als een eerwaardig predikant, vooral toen hij zijn hoofd bedekt had met een witte pruik, en zich met behulp van 'n weinig schmink, enige lijnen op het gelaat had getrokken, waarbij hij gebruik moest maken van een kleine handspiegel.

De lakense helm verdween onder de zitbank, en daarvoor in de plaats kwam een zwarte hoed van stijf vilt.

— Dat is voldoende, mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij het kleine blikken doosje, hetwelk de schmink bevat had, weer in zijn zak liet glijden.

Na een rit van ongeveer een half uur zwenkte de auto een volkomen verlaten zijstraat van de Cromwell Street in, aan de ene zijde gevormd door de blinde muur van een fabriek, aan de andere kant begrensd door een lange tuinmuur, en hield stil voor een kleine tuinpoort, waarnaast zich, een vijftal meters verder, de brede deuren bevonden van een particuliere garage.

Raffles stapte haastig uit, na zich te hebben overtuigd, dat er zich geen sterfeling in de straat bevond, opende de deur snel en trad binnen.

Op hetzelfde ogenblik reed de auto verder, om even later neergezet te worden in de garage, die in dezelfde tuin stond.

Raffles stond even stil en volgde toen met snelle schreden het brede tuinpad, aan weerszijden bepant met zware bomen, dat van de garage naar de achterdeur van het herenhuis liep, hetwelk Raffles sedert enige jaren bewoonde onder het mom van Lord William Aberdeen, de zonderlinge, bij talrijke Londenaren bekende filantroop.

Hij behoefde de kruk van de deur slechts om te draaien en trad nu het huis binnen.

Langs een achtertrap bereikte hij zijn slaapkamer, en daar legde hij nogmaals zijn vermomming af, bergde de kleren zorgvuldig weg in een geheime kast in een der wanden van het vertrek, en begaf zich ten slotte naar een andere kamer in het huis, waar hij zeker was, op dit uur van de dag zijn trouwe vriend en secretaris, Charles Brand, aan te treffen, het was de kleine bibliotheek.

Inderdaad trof hij daar een jonge man aan met een vrolijk, rond gelaat met blauwe ogen, die voor een lijvige foliant gezeten was, waarin hij blijkbaar ijverig had zitten studeren, maar nu haastig opsprong en Raffles tegemoet trad met de woorden:

— Het verheugt me dat je er bent, Edward! Om je de waarheid te zeggen, heb ik in grote ongerustheid verkeerdt, want ik vreesde dat je je zelf bloot zou geven door de paarlen, die je vannacht aan Lady Macclesfield ontnomen hebt, weer terug te brengen!

— Dat had volstrekt niets te betekenen, Charles, ik liep hoegenaamd geen gevaar, want ik heb het parelsnoer met een briefje heel prozaïsch door een kruier laten overhandigen en ik heb er mij alleen op veilige afstand van overtuigd, dat de man het pakje, welks inhoud hij natuurlijk niet kende, aan het goede adres bezorgde. Neen, er was meer aanleiding geweest voor een weinig bezorgdheid, als je geweten had, wat ik daarna heb gedaan.

— Wat dan wel? vroeg Brand ongerust.

— Ik ben in Scotland Yard geweest!

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit. Onder welk uiterlijk dan wel?

— Wel, onder het uiterlijk, hetwelk de omstandigheden mij voorschreven, als politieagent dus! Ik heb mij snel in de uniform gestoken in ons huis in de Victoriastreet, dat zich met zijn drie uitgangen voor dergelijke doeleinden zo voortreffelijk leent, en vervolgens heb ik mij zo spoedig mogelijk naar het hoofdbureau van politie begeven.

— Maar met welk doel dan toch?

— Louter uit nieuwsgierigheid! Ik wilde trachten te vernemen hoe mijn vriend Baxter het wel opnam, dat de parels van Lady Macclesfield vals bleken te zijn. En dan was het alsof een voorgevoel mij zeide, dat er juist vandaag gewichtige besluiten op Scotland Yard zouden worden genomen. Nu, in dat opzicht heb ik mij althans niet bedrogen, die besluiten waren inderdaad gewichtig, althans voor mij.

— Verklaar je eens nader.

— Wel, de heren hebben onder elkaar een klein complotje gesmeed, en ik heb de eer, daarvan het onderwerp uit te maken. De samenzweerders zijn mijnheer Phileas Baxter in persoon, de beide detectieven Mortimer en Sullivan, die ik beschouw als de beste van heel Scotland Yard, en ten slotte de bevalige Miss Dorrit Evans, mijn schone tegenstandster, en die nog altijd het plan niet schijnt te hebben laten varen, roem en eer te oogsten door John Raffles aan de wrekende gerechtigheid over te leveren.

— Ik geloof dat je er een beetje de spot mee drijft, maar ik vind het ernstig genoeg, zei Brand ongerust. Waaraan is die plotselinge verhoogde werkzaamheid toe te schrijven?

— Ik geloof, dat bij Baxter het parelsnoer van Lady Macclesfield als het ware de druppel vormde, die de beker liet overlopen! Lady Macclesfield is een lid van de hoogste adel, en je weet natuurlijk evengoed als ik, dat Baxter een heilige eerbied koestert voor deze bevoorrechte kaste. Hij riep een soort

krijgsraad bijeen, en de heren maakten een prachtig plannetje op om mij te vangen en daarbij zou een andere adellijke dame, een lady of the Bedchamber nog wel, een hoofdrol moeten vervullen.

Brand keek Raffles verwonderd aan, en zei toen halfslud:

— Ik begrijp er nog niet veel van. Wat is eigenlijk hun bedoeling?

— Wel, zij weten dat ik verzot ben op kostbare juwelen, en zij willen mij een poets bakken, mij lokken, zoals men een muis met het spek lokt, door in de pers te publiceren, dat lady Gosford dezer dagen een intieme soiree zal geven, en bij die gelegenheid, bij uitzondering, een zeer kostbaar familiestuk, het zogenaamde brillanten medaljon, zal dragen. Hun redenering was, dat Raffles daar wel op af zou komen als een vlieg op de sirooppot.

— En heb je dat complot kunnen af luisteren? vroeg Brand haastig.

— Van het eerste tot het laatste woord! Ik stond in de gang zogenaamd op wacht, vlak bij de deur van Baxter's kamer, en zij spraken op gewone conversatietoon.

— Nu, dan mag je gerust zeggen, dat je aan een groot gevaar ontsnapt bent, zei Brand. Je zoudt in staat geweest zijn, naar die partij te gaan, teneinde te trachten, dat befaamde medaljon in je bezit te brengen.

Raffles wierp de jonge man een eigenaardige blik toe, wierp zich languit in een stoel, en haalde een sigaret uit zijn koker.

Pas nadat hij een paar haaltjes had gedaan, het gelaat naar de zoldering gekeerd, de benen over elkander geslagen, zei hij rustig:

— Ik ga er heen.

Brand wendde met een snelle beweging zijn verschrikt gelaat naar de Gentleman-Inbreker, in de veronderstelling dat hij niet goed verstaan had, en herhaalde toen:

— Je gaat er heen? Heb ik je goed verstaan?

— Je hebt mij uitstekend verstaan. Zij rekenen er op dat ik er zijn zal, en ik kan hen toch niet nutteloos al

dat werk laten verrichten. Ik heb hun trouwens gezegd, dat ik het medaljon zou bemachtigen.

— Je hebt hun gezegd...? riep Brand uit, die meende zijn oren niet te kunnen geloven.

— Dat het medaljon voor één uur in mijn bezit zou zijn! Ja, mijn waarde, ik weet wat je zeggen wilt. Dat was zeer onvoorzichtig, ik kon mij evengoed dadelijk gevangen gaan geven, het zal mij berouwen, en meer van dat moois. Nu, ik wil erkennen, dat ik misschien wel een beetje waaghalzig ben geweest. Maar liever dan voor een grootspreker te worden aangezien, zou ik er morgen mijn avontuurlijk beroep aan geven, en sigarenhandelaar of melkslijter worden.

Ik heb hen gezegd, dat ik ondanks alles het medaljon aan lady Gosford zal ontnemen, en ik ben dus aan mijn eigen naam wel verplicht, mijn woord te houden.

Brand liet zich met een wanhopig gebaar in een stoel vallen, in de eerste ogenblikken niet in staat, een woord te spreken.

Hij kende Raffles als een buitengewoon stoutmoedig man, die voor geen enkel gevaar terugdeinsde. Hij wist dat de Grote Onbekende nooit iets aan het toeval overliet, en dat al zijn avontuurlijke ondernemingen van tevoren tot in de minste bijzonderheden werden uitgewerkt.

Maar Raffles was ook maar een feilbaar mens. Ook hij kon zich vergissen, een kleine, onvoorziene omstandigheid kon al zijn plannen in duigen werpen.

En wat hij nu voorhad, dat was in de ogen van de voorzichtige Brand weinig minder dan zelfmoord.

Raffles had aangekondigd, dat hij op een bepaalde tijd het medaljon gestolen zou hebben en dat nog wel ten aan alle belang bij hadden, hem eindelijk hore van zijn grootste vijanden, die er onschadelijk te maken.

Van de honderd kansen zou er niet één zijn, die Raffles gunstig was.

Brand keek zijn vriend even hoofdschuddend aan, en vroeg toen:

— Wil je mij eens zeggen, hoe het mogelijk is geweest, dat je hun dat alles hebt kunnen zeggen, zonder dat ze je onmiddellijk arresteerden?

— Oh, dat was heel eenvoudig, heren Raffles luchtig, de zaak was, dat ik eerder mijn revolver bij de hand had dan de heren, met wie ik sprak.

— Maar hoe ben je in 's hemelsnaam kunnen weggkomen, zonder dat heel Scotland Yard in rep en roer geraakte?

— Het is ook niet geschied, zonder dat alles op haren en snaren kwam te staan, antwoordde Raffles glimlachend.

En nu deelde hij Brand in korte

woorden mede, hoe hij er in geslaagd was, te ontkomen.

Brand had zwijgend toegelisterd, en toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, stond hij op, ging op Raffles toe, legde hem de beide handen op de schouders, en zei op warme toon:

— Ik zou het nalaten als ik jou was, Edward. Het zou wel eens je laatste onderneming kunnen zijn.

Maar Raffles blies een dikke rookwolk uit en zei, terwijl hij Brand strak aankeek:

— Dat zou veel minder erg zijn, Charles, dan dat ik mijn woord niet hield.

---

## HOOFDSTUK IV

### DE TOEBEREIDSELEN

De volgende dag verscheen het bericht aangaande de soirée van gravin Gosford in de meeste Londense bladen.

Het aantal gasten werd er bij vermeld; het zou waarschijnlijk de dertig niet te boven gaan.

De namen zouden echter pas op het laatste ogenblik bekend worden.

Lady Gosford stond bekend als een der rijkste adellijke dames en haar trots en ongenaakbaarheid waren bijna spreekwoordelijk geworden.

Men beweerde dat de Gosfords hun geslachtsboom tot in het begin van de

dertiende eeuw konden volgen en dat de leden van dat geslacht eeuw na eeuw invloedrijke ereposten aan het hof der Engelse Koningin hadden bekleed.

Gravin Gosford was op dat tijdstip 45 jaar, maar zij gaf zich alle moeite er 15 jaar jonger uit te zien, en als zij daarin niet slaagde, dan was het niet de schuld van haar coiffeur, een zeer kundig man, noch van haar manicure, noch van de leverancier, die haar allerlei zalfjes en watertjes en poeders en crème leverde, maar alleen en uitsluitend van Moeder Natuur, die haar

nu eenmaal begiftigd had met een lang-uitgerekt, zuur en tanig gelaat, dat reeds op dertigjarige leeftijd de glans der jeugd voor goed had moetenerven.

De gravin had lichtgrijze ogen, die trots om zich heen keken, en meestal de hulp van een sterk vergrotende face à main te baat moesten nemen, een grote en dunne neus, een benig voorhoofd, een spitse kin, ingezonken wangen en volkomen kleurloze wenkbrauwen, die echter nu en dan, bij feestelijke gelegenheden, een weinig werden gekleurd, of «een verfje kregen» zoals de kamenier van de gravin het zeer oneerbiedig uitdrukte, wanneer zij met de chauffeur, die erg bij haar in de gunst stond, over hun beider meesters sprak.

Wat de echtgenoot van de hofdame betreft, the earl of Gosford, hij was een volkomen onbetekenend persoon, die slechts scheen te leven in de schaduw van zijn trotse echtgenote, en die zo weinig te beduiden had, dat men van hem als een grote bizonderheid ophaalde, dat hij eens, gedurende een zitting van het Hogerhuis, waarvan hij krachtens zijn geboorte lid was, het woordje «ja» had uitgesproken.

Het was het enige, dat men hem ooit in het House of Lords had horen zeggen.

Hij was ruim een hoofd kleiner dan zijn echtgenote, even mager als zij, met witte bakkebaardjes en keurig onderhouden nagels, en meer viél er met de beste wil van hem niet te zeggen.

Hij had één enkele hartstocht, en dat waren zijn paarden.

The earl of Gosford bezat een van de grootste stallen van renpaarden van geheel het Verenigde Koninkrijk en reeds menigmaal had een paard uit zijn stal een beroemde wedstrijd gewonnen, tot tweemaal toe zelfs de wereldberoemde Derby.

Hij besteedde er kapitalen aan, en hield een geheel legertje van trainers, staljongens, opzichters, jockey's en ander stalpersoneel op de been.

Hij sloeg dan ook nooit een wedstrijd over, en wanneer hij eenmaal een gesprek begon, dan kon men er steenvast op rekenen, dat hij na twintig woorden over paarden zou beginnen te spreken.

The earl of Gosford bewoonde een zeer fraai huis, aan Russell Square gelegen en, dat reeds dateerde uit het begin der achttiende eeuw.

Het bediendenpersoneel telde twaalf koppen, een butler, een huisknecht, een ander bediende, door de Engelsen footman genaamd, een kamerbediende, en groom, een kamenier, een kamermeisje, een dienstmeisje, een linnenmeisje, een kok, een chauffeur en een koetsier, want Graaf Gosford had weliswaar een garage met vier auto's, maar het allerliefst reed hij toch in zijn tilbury of zijn spider, want die werden door paarden getrokken.

Het huis was aan de voorzijde van de straat gescheiden door een vrij grote tuin.

Links grensde het aan een tweede herenhuis, even oud en even statig, en rechts strekte zich een gedeelte van het grote plein uit.

Ten slotte bevond zich achter het huis een tweede tuin, groter dan de zoëven genoemde, en beplant met zeer fraaie olmen en kastanjabomen.

Hier ook bevond zich de garage, waarvan de deuren uitkwamen op een brede zijstraat.

Mortimer en Sullivan waren aanstonds begonnen dit grote huis van alle kanten te bestuderen, zoals een generaal, die een veldslag zal voeren, het terrein bestudeert, waar de strijd zal worden uitgevochten.

Zij begrepen instinctief, dat Raffles hen daarbij menigmaal bespiedde, maar dat was hen tamelijk onverschillig; de hoofdzaak was, dat zij het terrein van hun werkzaamheden grondig leerden kennen.

En zij moesten wel aanstonds tot de ontdekking komen, dat het voor een handige dief althans niet bijzonder moeilijk zou zijn, uit het huis te ontkomen, wanneer men tenminste niet vóór iedere deur een dubbele wachtpost wilde plaatsen.

Het huis bezat namelijk niet minder dan vijf ingangen, die allen gemakkelijk te bereiken waren, twee aan de voorzijde, twee aan de kant van de achtertuin, en een in de zijgevel. En deze ingangen waren uit de aard der zaak natuurlijk ook uitgangen.

De trappen waren breed, en de zolder zowel als het dak, moesten vrij gemakkelijk te bereiken zijn.

Men zou dus moeten beginnen met op zijn minst drie van die uitgangen tijdelijk te versperren, waardoor de kans op ontsnapping voor de dief aanstonds aanzienlijk zou verminderen.

Pas toen Mortimer en Sullivan zich goed op de hoogte hadden gesteld van de ligging van het huis, namen zij het besluit, zich bij lady Gosford te laten aandienen, en haar in hun plannen in te wijden.

Zij wisten zeer goed, dat het niet zo gemakkelijk zou zijn, en zij begonnen dus gezamenlijk een brief op te stellen, waarin zij de gravin verzochten, hun een kort onderhoud te willen toestaan, in verband met een voor haar belangrijke zaak.

Een dag later kregen zij antwoord, waarin de gravin hun het gevraagde onderhoud toestond.

Nauwkeurig op het aangegeven uur begaven Mortimer, James Sullivan en Dorrit Evans zich naar het prachtige herenhuis, en werden daar door de deftige huisknecht in een weelderig gemeubelde ontvangsalon gelaten.

Zij moesten een kwartier wachten; een omstandigheid, waarop zij trouwens gerekend hadden, alvorens lady Eleonore Gosford binnentrad, statig en trots zoals steeds en die hen afgemeten uitnodigde, weer plaats te nemen.

Zij zelve ging zitten, nam de bezoekers één voor één even door haar face à main op, en begon toen:

— Gij zult wel begrijpen mijne heren, dat uw brief mij een weinig verrast heeft. Ik kan mij niet goed voorstellen in welk opzicht ik iets uitstaande zou kunnen hebben met Scotland Yard. Ik vermoed echter dat het van belang is, wat gij mij hebt mede te delen?

— Inderdaad van groot belang, mylady, antwoordde Mortimer, die als woordvoerder voor de drie detectives zou optreden. Wij zijn hier gekomen in verband met uw soirée, welke gij over vijf dagen denkt te geven.

De gravin trok de wenkbrauwen hoog op en keek Mortimer vragend aan, zonder echter iets te zeggen.

Deze vervolgde dus:

— Wij hebben in de bladen gelezen, dat het aantal uwer gasten omstreeks dertig zou zijn.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, zei de gravin, wier verbazing steeds toenam. Mag ik weten waarom ge mij dit vraagt?

— Dat zult gij aanstonds horen, mylady. Ik moet u namelijk mededelen, dat John Raffles voornemens is uw soirée te bezoeken.

De wenkbrauwen van de gravin vielen als het ware met een plof weer omlaag en met een onwillekeurig gebaar schoof zij haar stoel achteruit, terwijl de kleur van haar gelaat week.

Toen stamelde zij:

— John Raffles? De dief, de inbreker? Weet gij het zeker? Good gracious...

— Wij weten het heel zeker, mylady, want hij is het ons zelf komen mededelen, antwoordde Mortimer bedaard.

— Wat zegt gij daar? riep de gravin uit, bij wie de toorn het begon te winnen van de ontsteltenis. Die geheimzinnige misdadiger heeft met u gesproken, en gij hebt hem niet aanstonds gearresteerd?

— De omstandigheden waren tegen ons, mylady, zei Mortimer schouderophalend. Laat het u genoeg zijn, dat Raffles op dat tijdstip sterker was dan wij en dat hij ons ontsnapt is. Hij wil u bezoeken en ik zou bijna zeggen, dat dit de hoofdzaak was, als hij niet van plan was, nog iets anders te doen, hetwelk voor u van nog meer gewicht is; hij wil u namelijk uw brillanten medaljon ontroven, en wel vóór één uur des nachts.

Gravin Gosford slaakte een kreet van schrik en liet zich achterover in

haar stoel vallen, terwijl zij Mortimer met wijdopengesperde ogen aankeek.

Eindelijk kon zij uitbrengen:

— En, heeft hij dat ook zelf medegedeeld?

— Om u te dienen, mylady, antwoordde Mortimer.

— Maar, dat gaat mijn begrip te boven. Waarom juist dat medaljon? Het is toch volstrekt niet zeker, dat ik het zal dragen?

— Wij zijn nu genaderd tot de reden van onze komst, mylady, want wij wilden u juist dringend verzoeken, niet alleen het medaljon te dragen, maar ons ook te veroorloven, onze maatregelen te nemen, opdat wij kunnen toegrijpen als Raffles het inderdaad mocht wagen, zijn handen naar uw kostbare kleinood uit te steken.

De gravin speelde zenuwachtig met de gouden steel van haar face à main, en scheen een ogenblik in beraad te zijn.

— Ik wil u niet verhelten, mijnheer, dat uw verzoek mij ietwat vreemd in de oren klinkt. Als ik het wel begrijp, vraagt gij dus aan mij, aan Lady Gosford, u de behulpzame hand te bieden bij het onschadelijk maken van die geheimzinnige avonturier, die reeds zovele misdaden heeft bedreven en op wiens aanhouding nog altijd een hoge premie is gesteld?

— Zo is het, mylady, antwoordde Mortimer met een hoffelijke buiging. Wij wagen het, u om uw bijstand te vragen. Gij moogt het ons niet euvel duiden, dat wij van deze gelegenheid gebruik maken. Wij hadden een schrandere, koelbloedige helpster nodig, en wie zouden wij beter geschikt voor ons doel hebben kunnen vinden, dan juist u, mylady?

Mortimer, die een uitmuntend mensenkenner was, had de zwakke plek van de gravin aangetast: hij had haar ijdelheid weten te strelen.

Zij ging gaarne door voor een verstandige vrouw en haar gelaat verloor dan ook iets van de wrange uitdrukking, toen zij hernam:

— Wel, misschien kan ik u inderdaad van dienst zijn. Ik ontken niet,

dat het mij zou verheugen, wanneer ik er toe zou kunnen bijdragen, die booswicht, voor wie alle rijken sidderen, machteloos te maken. Gij kunt dus op mij rekenen, mijnheer. Zeg mij slechts wat ik daarvoor te doen heb.

— Dat kan ik u in een paar woorden mededelen, mylady, antwoordde Mortimer, die slechts met moeite zijn vreugde verborg over dit eerste succes. Om te beginnen zou het wenselijk zijn, dat het aantal genodigden werd ingekrompen, en niet hoger gesteld dan circa twintig personen, onder wie dan nog een aantal dames zouden kunnen zijn. Raffles heeft al heel wat vermommingen gebruikt, maar als jongedame heeft hij zich toch nog nimmer durven vertonen, dat wordt hem belet door zijn hoge gestalte en zijn gespierde ledematen. Verder zou ik u willen verzoeken volstrekt geen hulppersoneel in dienst te nemen, want Raffles heeft reeds een paar malen op zeer handige wijze een van die lieden tijdelijk onzichtbaar weten te maken en zelf zijn plaats ingenomen.

— Dat laat zich horen, mijnheer, hernam gravin Gosford. Door deze beide maatregelen wilt gij het arbeidsveld van Raffles zoveel mogelijk inkrimpen.

— Uw scherpzinnigheid, mylady, heeft u de ware reden van mijn handelwijze ontdekt, riep Mortimer vol geestdrift uit. Verder acht ik het noodzakelijk, dat gij zeer nauwkeurig zijt ingelicht aangaande de maatschappelijke toestand en de antecedenten van uw gasten.

Maar als ik alleen zeer goede bekenden nodig, mijnheer Mortimer, dan zal Raffles zich nog wel enige malen bedenken, alvorens zich onder hen te begeben.

— Ik vrees van niet, mylady, hernam de detective hoofdschuddend. Maar in ieder geval wordt het ons daardoor des te gemakkelijker gemaakt, hem op de vingers te kijken. Het zou ons aangenaam zijn, zo spoedig mogelijk, liefst nog vandaag, een lijstje te mogen ontvangen met de namen van alle dames en heren, die gij denkt uit te nodigen.

en dat lijstje zal dan naderhand niet mogen worden uitgebreid. Ik vraag u dit, opdat wij uwe genodigden ongemerkt ieder ogenblik van de dag en de nacht kunnen gadeslaan, teneinde te voorkomen, dat Raffles poogt een hunner op te lichten en weg te voeren, om daarna diens rol te spelen, zoals hij het reeds enige malen met het grootste succes gedaan heeft.

— Ook hierin stem ik toe, mijnheer, mits gij mij de verzekering kunt geven, dat mijn aanstaande gasten onder geen beding last zullen ondervinden van uwe bemoeiingen.

— Dat beloof ik u, mylady. Zij zullen er volstrekt niets van bemerken, dat zij het voorwerp ener voortdurende bewaking zijn, en wij zullen slechts dan handelend optreden, wanneer er gevaar dreigt en Raffles zich bloot geeft, door een poging te wagen een uwer gasten te ontvoeren. Wij hebben hem dan meteen, en hij zal zijn wedenschap verloren hebben, want ik heb u nog niet gezegd, dat de stoutmoedige gentleman-inbreker ons heden telefonisch mededeelde, dat hij gaarne met ons om duizend pond sterling wilde wedden, dat hij u, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, het brillanten medaljon vóór één uur 's nachts zou hebben ontnomen.

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven! riep lady Gosford vol verontwaardiging uit. Welnu, wij zullen die Raffles, naar ik vast vertrouw, ditmaal eens een lesje geven, dat hem zal heugen. Hebt gij mij verder nog iets te zeggen?

— Nog slechts dit, mylady. Het is natuurlijk nodig, dat gij het medaljon die avond inderdaad draagt, anders zal Raffles zich rustig houden en zijn aanwezigheid door niets verraden. Wanneer er zich geen spek in de val bevindt, dan zal de muis er zich ook niet in wagen en dan is alle moeite tevergeefs geweest. Verder is het volstrekt noodzakelijk, dat enige van onze mannen op verschillende punten van uw huis verborgen worden. Ik behoef u niet te vragen of het zeer is?

— Mijn huis telt drie en twintig grote en kleine kamers, mijnheer.

— Dat maakt er onze taak niet gemakkelijker op, maar wanneer al die kamers verlicht zijn, dan zou daardoor ons werk minder zwaar worden. Twee onzer, die Raffles niet van aangezicht kent, zult gij als genodigden moeten voorstellen, en ik zal zorgen dat zij gekozen worden onder de schrandersten en stoutmoedigsten van ons corps detectives. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij het medaljon zorgvuldig bewaart?

— Het ligt steeds in een kistje, dat zich in mijn gesloten secretaire bevindt, maar ik zou volstrekt niet durven verzekeren, dat een man als Raffles enige moeite zou hebben, het meubel zowel als het kastje open te breken.

— Dat zal hij ditmaal niet doen, mylady, want Raffles bezit ook zijn trots, en hij heeft nu eenmaal gezegd, dat hij het medaljon op de avond van uw soirée zal stelen, geen dag eerder. Voor alle zekerheid echter zou ik u aanraden, het sieraad tot die avond in de safe van mijnheer uw echtgenoot of van een Bank op te bergen.

— Ik zal uw raad volgen, mijnheer. Is dat alles?

— Nog slechts dit, mylady. Ik neem natuurlijk aan, dat al uw bedienden volkomen vertrouwd zijn, maar toch zou ik u willen vragen, hen dezer dagen goed op de vingers te zien, want het zou wel eens kunnen zijn, dat Raffles een hunner weet op te vangen tijdens een afwezigheid van enkele uren, en dan in zijn plaats terugkeert, of een van zijn medeplichtigen zendt, om die rol te vervullen. En nu heb ik u verder niets meer mede te delen. Mocht er nog iets te bespreken vallen, dan hoop ik, dat gij ons weder te woord zult willen staan met uw bekende bereidwilligheid en gratie.

Mortimer was reeds opgestaan, en vervolgde:

— Thans blijft ons niets meer over, mylady, dan u voorlopig dank te zeggen voor uw gewaardeerde medewerking. Mijn beide collegas heb ik mede-

gebracht, omdat het zeer waarschijnlijk is, dat de een zowel als de ander, een kleine rol zal vervullen in de comédie, die wij gaan opvoeren.

De gravin had reeds op de schelknop gedrukt en de deftige bediende liet de drie detectives uit.

Toen zij de voordeur achter zich hadden dichtgetrokken, zag Mortimer op enige afstand een motorwielrijder, die blijkbaar het huis had staan opnemen

en haastig wegreed, zodra hij de detectives zag verschijnen.

— Hij laat ons bespionneren, die drommelse Raffles, bromde Mortimer tussen de tanden. Maar het zal hem toch weinig baten. Als hij het werkelijk waagt, zijn woord gestand te doen, dan is hij niet alleen zijn duizend pond sterling kwijt, maar hij kan in een van onze best bewaakte gevangenissen heel wat jaren nadenken over zijn zonden.

## HOOFDSTUK V

### DE GASTEN

Twee dagen later werd het lijstje bekend gemaakt van de gasten, welke gravin Gosford op haar intien soirée had uitgenodigd.

Als voorwendsel werd de benoeming van haar echtgenoot in een hoge Siamese ridderorde genoemd, een onderscheiding, waarvan de aanleiding trouwens aan iedereen ontging, of het moest zijn omdat de graaf enige jaren geleden eens enige woorden met de Siamese kroonprins had gewisseld.

En het waren louter namen die klonken.

Boven aan het lijstje stond de naam van Lord Kingscote.

Dan volgden die van Lady en Lord Macclesfield, dezelfde dame, aan wie Raffles haar valse parels had teruggezonden, met een hoffelijk begeleidend schrijven.

Verder trof men onder de genodigden de Earl of England, the duke of Norfolk, de hoogst geplaatste in den lande en onmiddellijk volgend op de hertogen van koninklijke bloede, met zijn echtgenote aan, en dan de graven Coventry, Carrington en Ducy, allen le-

den van de Privy Council, de Kroonraad, met hun dames.

Voorts waren er nog enige hooggeplaatste officieren van Land- en Zee-macht uitgenodigd, zonder uitzondering goede vrienden van het echtpaar Gosford, en natuurlijk allen van adel.

Twee jeugdige luitenants van een Schots regiment voltooiden het lijstje, maar slechts gravin Gosford wist, dat die twee zogenaamde officieren twee detectives uit Manchester waren, Greenback en Sloan geheten.

Mortimer zelf was speciaal naar Manchester gereisd, om deze beide mannen uit te zoeken, die in de katoenstad bekend stonden als twee voortreffelijke speurders en die voor geen klein geruchtje vervaard waren.

Zij waren beiden nog jong, vol eerzucht, en aanstonds hadden zij, na verkregen toestemming van de Chief Constable gretig toegestemd, Mortimer naar Londen te vergezellen, om daar behulpzaam te zijn bij de vangst van de man, die steeds zal worden aangemerkt als de stoutmoedigste avonturier en de geniaalste dief van de twintigste eeuw.

Intussen zat men op Scotland Yard niet stil. Met de uiterste behoedzaamheid en met inachtneming van alle denkbare voorzorgsmaatregelen, zodat een afgeluisterd gesprek tot de onmogelijkheden behoorde, werd daar gebouwd aan de scherp gestelde val, waarin men ditmaal de Gentleman-dief onherroepelijk hoopte te vangen.

Van Raffles hoorde of zag men niets in die tijd, maar de detectives wisten maar al te goed, dat hij op zijn beurt alles in het werk stelde, om zijn plan te doen slagen.

Indien men het hun echter gevraagd had, zouden zij raar eer en geweten verklaard hebben, zich volstrekt niet te kunnen voorstellen, hoe Raffles zich de tenuitvoerlegging van zijn plan dacht, zij zouden geantwoord hebben, dat hij volslagen gek moest zijn, als hij ondanks alles pogde, het bewuste sieraad te stelen in een kamer, waar dan toch minstens vier en twintig personen bijeen zouden zijn, terwijl hij moest weten, dat er op iedere verdieping van het huis een vijftal, of misschien wel een dozijn detectives verborgen zouden zitten.

En toch zei hun een heimelijk voor gevoel, dat Raffles zou komen.

Hoe, dat was hun een raadsel, maar komen zou hij stellig.

En eigenlijk hoopten zij het ook, want als hij er maar eenmaal was, dan zouden zij wel zorg dragen, dat hij onmogelijk weer kon ontsnappen.

Intussen was er onder de gasten, althans een tweetal, dat de uitnodiging voor de soirée van Gravin Gosford met gemengde gevoelens ontving en niet bepaald opgewekt gestemd was.

Dat was het echtpaar Macclesfield.

Zoals Raffles wel voorspeld had, had er een heftig toneel plaats gehad tussen de beide echtelieden, want Lady Macclesfield had zich met het parelsnoer aanstonds naar haar echtgenoot begeven, het woedend voor hem op zijn schrijftafel neergeworpen en hem gevraagd, hoe hij het durfde wagen, een vrouw met acht kwartieren in haar wapen valse parels ten geschenke te geven.

De graaf had bij hoog en laag verzekerd, dat de parels echt waren, hij had haar zelfs de naam genoemd van de juwelier, bij wie hij ze vijf jaren geleden te Parijs gekocht had en onder het waakzaam oog van zijn vrouw had hij een brief aan deze heer opgesteld, waarin hij hem verzocht, te bevestigen dat het snoer parels, hetwelk Lord Macclesfield vijf jaren geleden bij hem gekocht had, inderdaad echt was.

Daar was aanstonds antwoord op gekomen, een antwoord in fijn ironische stijl, maar waaruit zeer duidelijk bleek, dat Zijne Lordschap de waarheid had gesproken: de parels waren gegarandeerd echt geweest.

En daar er aan de valsheid van de parels, door Raffles terugbezorgd, niet behoefde te worden getwijfeld, was er slechts één enkele mogelijkheid: in de loop van die vijf jaren moest het snoer door deze of gene stoutmoedige rover gestolen en door een nagemaakt vervangen zijn, hetwelk bedriegelijk op het echte geleek.

Het was op de dag, voorafgaande aan de soirée van gravin Gosford en omstreeks vier uur in de namiddag, toen er een taxi stil hield voor het fraaie herenhuis van Lord Macclesfield.

Er stapte een heer uit met een witte knevel, waarvan de punten hem tot bijna op de borst hingen, kortgeknipt wit haar, en borstelig witte wenkbrauwen, zeker minstens vijf en zestig jaar oud, maar wiens kaarsrechte houding hem veel jonger deed schijnen en aanstonds in hem de oud-militair deed vermoeden.

Hij was gekleed in een lange zwarte jas en droeg een hoge, glanzende hoed.

Met een kort gebaar, maar niet onvriendelijk, wees hij de hulp af van een bevallig jong meisje, dat hem op de voet volgde, na eveneens uit de auto gestegen te zijn en, slechts licht op zijn stok leunend, besteeg hij de treden van het kleine terras, dat naar de voordeur leidde.

Hij belde aan en de deur werd geopend door een oude, grijsjarige be-

diende, die vroeg wat de bezoeker wenste.

— Is je meester thuis, Henry? vroeg de oude heer. Maar ik geloof waarachtig, dat de kerel mij niet meer herkent!

De bediende kneep zijn ogen half dicht, trad een stap achteruit, terwijl zijn gelaat blijde verrassing toonde en riep toen uit:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, kolonel, ik had u niet aanstonds herkend. En dat, maar dan moet dat Miss Julie zijn!

— In levende lijve! riep de bezoeker uit. Gegroeid, nietwaar? Ja, in tien jaren veranderen de kinderen! Is mijn broer thuis of niet?

— Jawel, kolonel, ik zal hem aanstonds gaan waarschuwen. Lieve hemel, wat zal hij in zijn schik zijn!

De oude Henry had de beide bezoekers onder het spreken naar de ontvangkamer geleid en verliet het vertrek, na nog een blik vol bewondering op het mooie, blonde meisje te hebben geworpen, dat aandachtig, met de handen op de rug, de schilderijen bekeek, die aan de wanden hingen.

Er waren nog slechts weinige minuten verlopen, of Lord Macclesfield trad binnen, die met uitgestoken hand verheugd op de bezoeker toetrad, en uitriep:

— Ben je daar al, Gerald? Lieve hemel, je verrast ons! Eigenlijk hadden wij je pas overmorgen verwacht!

— Ik ben in Genua van de boot gegaan en over land verder gereisd; het kind was voortdurend zeeziek, en ook ik dankte de hemel, dat ik die vervloekte schuit niet meer onder mijn voeten voelde! Alles hier in orde, George?

— Zo goed als het maar kan Gerald. Maar je wilt toch niet zeggen, is dat Julie? Is dat je dochter?

— Ja! Wat zeg je van haar? Een hele meid geworden, nietwaar? En het klimaat van India heeft haar goed gedaan, zoals je ziet!

Het jonge meisje stak haar oom vrijmoedig de hand toe en zei:

— Dag oom! Ik ben blij dat ik u zie!

Kunt u me nog herinneren, toen ik tien jaar was?

— Wat dacht je dan, drommelse meid? riep Lord Macclesfield. Maar je bent toch wel veranderd, hoor! Je doet zeker veel aan sport?

— Natuurlijk oom, antwoordde Julie vol trots. Ik rijd paard, ik tennis, ik zwem, ik doe van alles! Hoe maakt tante het? Ze is, hoop ik, thuis?

— Ze zal wel aanstonds terugkomen, antwoordde Lord Macclesfield, een weinig verlegen. Ze is, ze is naar de politie.

— Naar de politie? Ben je niet wijs man? Wat voert ze daar uit?

— O, een ellendige geschiedenis! Ik zal het je aanstonds wel vertellen, maar spreek er zo min mogelijk met Jane over. Je blijft natuurlijk hier eten en logeren, zoals we hebben afgesproken, totdat je een behoorlijke woning hebt gevonden. Kom maar mee, ik zal zelf maar de rol van gastvrouw spelen en jullie je kamers wijzen. Heb je je bagage al meegebracht?

— Alleen onze handbagage, de rest is nog op de boot en komt pas overmorgen. Ik heb mooie dingen voor jullie meegebracht, shawls, batiks, koperwerk, wapens en de drommel! Heb je nog van die goede, oude rum? Het goedje aan boord was bocht!

— Je zult je hart kunnen ophalen, Gerald, antwoordde Lord Macclesfield lachend. Maar ga nu maar eerst mee naar je kamer en jij ook Julie, dan kunnen jullie je verfrissen.

— Zou je willen geloven, dat de oude Henry mij niet eens dadelijk herkende, vroeg de kolonel, toen het drietal de trappen besteeg.

— Dat is niet zo erg verwonderlijk, antwoordde Macclesfield glimlachend. Je bent hier tien jaren geleden voor het laatst geweest. Maar ik zelf kan niet zeggen, dat je erg veranderd bent, alleen nog wat witter geworden.

Onder het spreken was het drietal een gang ingelopen, waarop drie deuren uitkwamen.

Lord Macclesfield opende een van deze deuren, dwong zijn broeder met

een kameraadschappelijke duw om binnen te gaan en zei:

— Hier is je kamer, oude jongen? Herken je haar nog?

— De kamer is dezelfde gebleven, maar je schijnt de meubelen te hebben veranderd.

— Op verlangen van mijn vrouw. Jane kreeg een half jaar geleden een aanvechting om alles te vernieuwen, van de zolder tot de kelder. Het heeft mij een hoop geld gekost, dat kan ik je verzekeren.

— Ik zou me maar niet beklagen. Je kunt het gelukkig nog best betalen! En nu hoop ik me hier op mijn gemak te installeren; een paar weken rust zullen mij helemaal opknappen.

— Dan zal die rust toch pas overmorgen kunnen ingaan, mijn waarde.

— Hoezo? vroeg de kolonel, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Wel, er is morgen een soirée bij lady Gosford en je zult toch zeker wel begrijpen, dat ik je daar mee naar toe neem!

— Ik denk er niet aan! Dacht je dat ik naar Londen was gekomen, om aan al die nonsens mee te doen?

Maar Julie trad op hem toe, legde vleiend de arm om zijn hals, en zei met een pruilend mondje:

— Maar papa! Dat is u toch geen ernst! Wilt u mij soms opsluiten hier? U wilt toch zeker geen nonnetje van mij maken?

De kolonel bromde nog iets voor zich heen, maar het was wel duidelijk, dat hij toch geen weerstand kon bieden aan de smeekbede van zijn dochter.

— In godsnaam dan maar! Maar je zult je dan voor latere gelegenheden een chaperonne moeten aanschaffen, kind! Het is niets voor mij! Ik ben een oud soldaat en al die mooie praatjes in de salons kunnen mij niets schelen.

— Ik neem je dus mee! riep Lord Macclesfield vrolijk uit. Je kunt je wel voorstellen hoe trots ik er op zal zijn, de bedwinger van de opstandige Moplans in Malabar, als mijn broer te introduceren! En nu zal ik jou je kamer

wijzen, Julie! Ga maar eens met me mee.

Pas kort voor het uur, waarop men in het huis der Macclesfields placht te dineren, keerde de vrouw des huizes terug van haar tocht naar de politie en al deed zij er moeite genoeg voor, zij kon haar zwager en haar nichtje niet met een opgewekt gelaat begroeten, want de zaak van het parelsnoer was nog altijd niet opgelost.

Men had haar op Scotland Yard medegedeeld, dat het parelsnoer door deze of gene stoutmoedige dief in de loop der laatste vijf jaren verruild was tegen een vals, en met die wetenschap kon zij huiswaarts keren.

De kans, dat zij nog ooit het echte snoer terug zou krijgen, had men haar als zeer gering afgeschilderd.

De diefstal moest dus waarschijnlijk gepleegd zijn door een der bedienden, want in die vijf jaren had Lady Macclesfield er wel een dertigtal versleten.

Aan tafel sprak men over weinig anders en de kolonel scheen het geweklaag van zijn schoonzuster spoedig te vervelen, want dadelijk nadat het dessert was opgediend, begaf hij zich naar de rookkamer, vergezeld door een paar andere heren, die aan de maaltijd hadden deelgenomen. Het waren de graven Coventry en Carrington, die beiden waren uitgenodigd op de soirée, welke de volgende avond door Lady Gosford zou worden gegeven.

Men was nog geen vijf minuten in de rookkamer bijeen, of het gesprek liep over Raffles en zijn stoutmoedige uitdaging, tot Scotland Yard gericht.

Het is waar, Phileas Baxter had aan gravin Gosford laten verzoeken, de zaak zoveel mogelijk geheim te houden, maar gravin Gosford was een vrouw en Lady Macclesfield behoorde tot haar beste vriendinnen.

Zij had het dus aanstonds aan deze verteld, en het spreekt vanzelf dat Mylady geen kwartier daarna haar echtgenoot op de hoogte had gebracht.

En men kon het wel als zeker aannemen, dat van de uitgenodigde gasten althans de helft van de heren wist, wat

er de volgende avond op het spel zou staan.

De waarheid gebiedt om te zeggen, dat er van hen zeker geen drie waren, die inderdaad in ernst geloofden, dat Raffles zijn opwachting zou komen maken.

Zij haalden er de schouders over op, zij lachten daar eens om en zij verklaarden Raffles voor een grootspreker.

En onder deze ongelovige Thomassen bevonden zich toevallig ook de graven Coventry en Carrington.

Toen allen gezeten waren, en de oude Henry sigaren had gepresenteerd, wendde Carrington zich tot kolonel Blissford, de broeder van Lord Macclesfield en vroeg glimlachend:

— Wel kolonel, heeft Lord Macclesfield u al op de hoogte gebracht van de grap, die morgenavond heet te worden opgevoerd in het huis van gravin Gosford?

De kolonel keek de vrager verschrikt aan en riep onthutst uit:

— Lieve hemel, zij zullen toch geen charrade opvoeren? Er is niets wat mij altijd zo zeer de tranen in de ogen brengt als een blijspel door dilettanten te zien opvoeren!

— Neen, kolonel, dat is het niet, hernam Carrington lachend. De grap betreft John Raffles, de Grote Onbekende, die met Phileas Baxter, onze hoofdinspecteur van politie, gewed heeft, dat hij morgenavond vóór één uur een kostbare brillanten medaljon zal ontlenen aan de gastvrouw.

De kolonel trok zijn witte wenkbrauwen hoog op, liet ze toen zo ver mogelijk dalen en zei verwonderd:

— Wat is dat voor een verhaal? Ik begrijp er niet veel van! Wie is die John Raffles eigenlijk?

— Wil je zeggen, dat je nog nooit van de gentleman-dief gehoord hebt, Gerald? riep Lord Macclesfield uit. Zijn naam wordt anders in Amerika, zowel als in Afrika, in Australië en India genoemd!

— Ik had waarachtig wel wat anders te doen, antwoordde de kolonel brom-

mend. Vertel mij dan de zaak maar eens!

En nu deelde Carrington in bijzonderheden alles aan de kolonel mede, wat hij aangaande de hinderlaag wist, waarin de politie Raffles wilde laten lopen.

De kolonel had aandachtig toegelusterd en zei toen hoofdschuddend:

— Ik kom hier als een vreemdeling in Jeruzalem, maar ik geloof toch wel te mogen zeggen, dat ik het voor een sprookje houd. Veronderstel, dat die Raffles werkelijk bestaat, dan zal hij zich nog wel eens een paar malen bedenken, alvorens hij zijn vrijheid of zijn leven er aan waagt, om zijn wedenschap te willen winnen. Gij beschrijft me die man als uiterst vermetel en dapper, schrander en koelbloedig, maar als de politie werkelijk al van alles op de hoogte is, dan verklaar ik die Raffles voor stapelgek, wanneer hij werkelijk dit waagstuk wil ondernemen.

— Zeg dat niet te hard, Gerald! Men kan wel zien, dat je uit een ander werelddeel komt. Het is ongelooflijk, wat de Gentleman-Inbreker durft te ondernemen. In ieder geval staat het vast, dat hij de beschikking heeft over middelen, die boven onze bevassing gaan en die ook de politie niet in hun volle omvang doorgrondt. En die middelen hebben hem in staat gesteld, zich tot dusverre aan alle achtervolgingen van de politie te onttrekken.

— Nonsens! barstte de kolonel uit. Het doet mij nu genoegen, dat je mij gevraagd hebt morgenavond van de partij te zijn, want ik zou wel eens willen zien, dat die sinjeur het in mijn aanwezigheid zou wagen, lady Gosford van haar brillanten medaljon te beroven. Ik vind haar, tussen ons gezegd en gezwegen, een vervelend creatuur, tenminste als zij in die tien jaren niet veranderd is, maar ik zou toch als militair nooit toelaten, dat die schurk van een Raffles haar zou bestelen. Ik zal mijn revolver bij mij steken, dat neem ik mij vast voor!

— Alle revolvers ter wereld zullen je niet baten, Gerald, want je zult Raffles niet eens herkennen!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg de kolonel, terwijl hij zijn broeder verbaasd aanzag.

— Wel, hij zal natuurlijk onder een of andere vermomming verschijnen. Hij zal wel trachten het uiterlijk van een der gasten aan te nemen.

— Wat vertel je me dààr nu? her-

nam de kolonel ongeduldig. En Carrington vertelt mij zoëven, dat de politie er juist angstvallig tegen waakt, dat Raffles in de huid van een ander kruipt! Alle gasten zijn immers uitstekend bij har bekend?

— Het een zowel als het ander is waar, antwoordde Lord Macclesfield, maar Raffles heeft, helaas, al meermaalen getoond, dat hij zelfs met dergelijke voorzorgsmaatregelen de spot drijft.

---

## HOOFDSTUK VI

### EEN UUR DES NACHTS

Het was omstreeks acht uur in de avond van de volgende dag, toen de eerste gasten hun intrede deden in de vestibule van het prachtige huis van de earl of Gosford.

En geen hunner besefte, geen hunner had er het minste vermoeden van, dat er zich op dit ogenblik in het huis niet minder dan twaalf goedgewapende en welverborgen politieagenten bevonden, aangevoerd door een tweetal inspecteurs.

Bovendien werd het blok, waartoe het huis van lord Gosford behoorde, en dat nog slechts twee andere huizen bevatte, nauwkeurig bewaakt door agenten in burgerkleding.

En dan waren er ten overvloede onder de gasten de twee detectives uit Manchester, die onder de besten waren uitgezocht en reeds de dag te voren in het geheim hun intrek hadden genomen in het grote herenhuis, zodat er van een persoonsverwisseling geen sprake meer kon zijn.

Er heerste een soort zenuwachtige

spanning, want het was onmogelijk gebleken, de zaak geheel en al geheim te houden, ofschoon de meeste gasten pas op het allerlaatste ogenblik van hun medegeinviteerden te horen hadden gekregen, wat er die avond op het spel stond.

En dit was zelfs voor twee met juwelen omhangen dames, een gravin en een hertogin, aanleiding geweest, om aanstonds rechtsonkeer te maken, in gezelschap van hun echtgenoten, want zij verkozen het zekere boven het onzekere en wilden, daar zij maar al te veel van Raffles gehoord hadden, hun juwelen niet aan een ongewenste ontmoeting met de Gentleman-Inbreker bloot stellen.

Zodoende was het aantal gasten tot achttien teruggebracht, want kolonel Blissford en zijn dochter Julie zouden Lord en Lady Macclesfield vergezellen, die op hun beurt in gezelschap gingen van hun enige zoon, een lange slungel, met een tamelijk schaapachtig gezicht,

die reeds vergeefs gepoogd had, zijn nichtje het hof te maken.

De gasten werden in de vestibule ontvangen door een oude bediende, die blijkbaar zeer onder de indruk was van de komende gebeurtenissen, die hen met de hulp van een huisknecht van hun overjassen en mantels ontlastte, die vervolgens naar de vestiaire werden gebracht.

Daarop bestegen zij de monumentale trap, en werden op de eerste verdieping begroet door een zoon des huizes, the honourable Thomas Gosford, een flink gebouwde, jonge man, met een aankomend kneveltje en die zich heilig had voorgenoemen, Raffles te helpen vangen, wanneer deze zich mocht vertonen!

Dan volgden zij een brede gang, aan welker einde zich de dubbele deuren bevonden, die toegang gaven tot de tamelijk grote zaal, waar de gasten zich zouden verenigen.

Deze zaal had drie ramen, uitzicht gevende op de tuin, die door een tamelijk hoge muur omgeven was.

Een brede deur gaf toegang tot het vertrek, waar het souper zou worden opgediend.

Voor en na de maaltijd zou gedanst worden en daartoe was een grote vleugel in een der hoeken van het vertrek geplaatst.

Dit instrument zou bespeeld worden door een gehuurde pianist en het behoeft niet nader te worden toegelicht, dat men ook deze man zorgvuldig had uitgekozen; hij was nauwelijks 16 jaar en hij keek zo verschrikkelijk scheel, dat zelfs een duivelskunstenaar als Raffles het geen vijf minuten zou kunnen volhouden, om hem te imiteren.

En op die ganse weg, van de voordeur naar de ontvangzaal, loerden zes paar ogen, toebehorende aan agenten, die allen Raffles wel eens gezien hadden, al was het dan ook in een vermomming en die verborgen stonden in andere vertrekken, waarvan de deuren op een kleine kier waren gezet.

Op de drempel van de vleugeldeuren ontving gravin Gosford haar gasten.

Zij was gekleed in een diep uitgesneden japon van vuurrode zijde, en aan haar hals hing, bevestigd aan een dunne gouden ketting, het beroemde medaljon.

Het fonkelde en straalde in het licht der electriche kroon en iedereen keek er naar met een heimelijk gevoel van angst, gemengd met bewondering en spanning.

Omstreeks negen uur waren ongeveer alle gasten aanwezig, met uitzondering van Lord en Lady Macclesfield.

De gastvrouw werd reeds enigszins ongeduldig, toen de stem van de butler klonk, deftig in rok gekleed, die luide aankondigde:

— The duke and the duchess of Macclesfield, Kolonel the earl of Blissford, the honourable Miss Blissford, viscount Blissford!

Bijna op hetzelfde ogenblik trad het vijftal binnen en de gastvrouw ging hen dadelijk tegemoet.

Zij ging het allereerst toe op kolonel Blissford, stak hem de hand toe en riep uit:

— Dat is alleraardigst van u, kolonel. Ik had eigenlijk nooit gedacht, dat uw broer u zou kunnen overhalen, mijn soirée te bezoeken! Ik herinner mij nog zeer goed, dat gij vroeger aan dergelijke bijeenkomsten verschrikkelijk het land had.

— Ik vrees dat het er niet beter op geworden is, daarginds onder de Moplaks, mylady, antwoordde de kolonel, die in zijn schitterende uniform aanstonds aller aandacht had getrokken. Maar wij kennen elkaar reeds te lang, dan dat ik dit had kunnen weigeren.

Dit was een enigszins dubbelzinnig compliment, en de gravin trok dan ook een tamelijk zuur gezicht.

Zij wendde zich tot Lady Macclesfield en de beide dames waren dadelijk in een druk gesprek gewikkeld.

De kolonel liet zich aan dezen er genen voorstellen, en zette zich toen met een tamelijk verveeld gezicht in een hoek neer, wachtend op het ogenblik, waarop hij een paar heren bereid zou vinden, met hem aan het bridge-tafeltje plaats te nemen.

Er kwamen bedienden met verversingen binnen en het duurde niet lang of het gesprek was algemeen.

Ook Greenback en Sloan, de beide detectives uit Manchester, namen er aan deel, en het moet gezegd worden, dat zij zich voortreffelijk gedroegen en dat niemand, die het niet wist, in de beide chique geklede jongelui, glad geschoren en keurig gekapt, die zo uitstekend met het monocle wisten om te gaan, speurders van de politie waren.

Het was nu bijna half elf, en men wist dat Raffles zich thans in het huis moest bevinden.

En toch... leek het niet al te dwaas, dat Raffles het zou wagen dit vertrek binnen te treden?

Zou hij er dan toch in slagen aan het bespiedend oog der detectives te ontkomen?

Zou hij niet gewapend zijn?

Maar zelfs hierop was toch gerekend; de beide detectives zouden immers niet aarzelen, wanneer het nodig was, aanstonds van hun eigen revolvers gebruik te maken.

Iedereen gevoelde dit, iedereen dacht aan niets anders en toch werd er over geheel andere dingen gepraat.

En dat gedwongene, dat onechte, drukte zijn stempel op de gehele conversatie.

Het was bijna een verademing, toen omstreeks half elf de jeugdige pianist verscheen, die zich, vreselijk verlegen, eerst met een linkse buiging tot de gastvrouw wendde, haar hand wilde grijpen om die te drukken, welk gebaar natuurlijk genegeerd werd en daarop met zijn portefeuille met muziek, die hij onderweg twee malen liet vallen, naar de vleugelpiano stuntelde, zich op de hoge kruk hees en aanstonds met een geweld, alsof hij ijzer op een aambeeld moest smeden, een foxtrott inzette.

Het bal begon en gedurende een uur dachten slechts weinigen aan wat er moest komen.

Die weinigen waren de beide detectives, ofschoon zij ijverig meedansten, dat was de gastvrouw en dat was the earl of Gosford.

Om half twaalf begon het souper en om half een eindigde het.

En nog altijd was er niets geschied, nog altijd fonkelde en schitterde het kostbare medaljon op de schrale boezem van Gravin Gosford.

Men begon enigszins verlicht adem te halen.

De gasten traden allen de balzaal weer binnen, om zich opnieuw aan de dans te wijden en onwillekeurig richtten zich aller ogen het eerst naar de fraaie Sèvres pendule, die op de eeuwenoude schoorsteen prijkte.

De wijzers wezen tien minuten over half één.

De kolonel, het gelaat een beetje verhit en rood door de wijn, waarvan hij een groot liefhebber was, richtte zich met een spottend lachje tot zijn broeder en zei op fluisterende toon:

— Waat zit nu die Raffles? Waar blijft nu dat beroemde heerschap?

— Houdt je in 's hemelsnaam stil, hernam zijn broeder, verschrikt fluisterend. Tart het lot niet, het is immers nog niet één uur!

Maar de kolonel haalde minachtend de schouders op, wendde zich af, ging toen naar de vrouw des huizes en vroeg haar met een diepe buiging om de eer van een wals.

Zeer geveleid draaide gravin Gosford een ogenblik later met haar cavalier door de zaal.

Intussen waren de beide detectives ten prooi aan een spanning, zoals zij nog nimmer hadden doorleefd.

Een hunner was zoëven naar buiten geslopen en had inlichtingen ingewonnen bij alle uitgezette; niemand had iets van Raffles ontdekt.

Zou hij het dus inderdaad gewaagd hebben, zich reeds naar de plek te begeven, waar de aanslag moest plaats vinden?

Maar, indien dat waar was, dan moest Raffles zich dus bevinden onder de gasten.

Dat denkbeeld wond hen ten eerste op, en ondanks al hun ervaring en stoutmoedigheid, gevoelden de beide detectives zich alles behalve op hun gemak.

Zij volgden de vrouw des huizes overal met de blik, hun rol als gasten bijna vergetend en zij waren pas weer enigermate gerust, toen de oude kolonel, die ondanks zijn jicht, nog vrij goed ter been bleek te zijn, zijn partner met een hoffelijke buiging weer naar haar plaats had geleid en het kostbare juweel nog altijd op haar boezem prijkte.

En intussen kropen de wijzers van de pendule langzaam voort.

Het was twaalf minuten vóór één.

Bijna niemand sprak nog een enkel woord.

Slechts nu en dan een zenuwachtig, schril, hysterisch vrouwenlache en enige keren de rollende, grommende lach van kolonel Blissford.

Om vijf minuten vóór één zette de pianist met onverzwakte élan een nieuwe foxtrott in, maar slechts zeer weinig gasten dansten.

Twee minuten vóór één...

Onwillekeurig hadden de beide detectives de hand reeds naar de holster gebracht, waar hun revolver in zat en toch was het bijna een onmogelijkheid, dat er nu nog iets zou geschieden.

De luide foxtrott klonk vreemd in die doodse stilte.

De pendule wees bijna één uur na middernacht aan...

En op datzelfde ogenblik ging eensklaps het licht uit.

Met een onwillekeurige beweging had de gravin reeds de hand op het medaljon gelegd, maar zij hoorde het kettinkje knappen en het medaljon werd met een vlugge ruk onder haar bevende hand weggetrokken.

— Eén uur, dames en heren! klonk

uit de duisternis een heldere, doordringende stem.

Toen werd een gordijn bliksemsnel ter zijde geschoven en een zeer kort ogenblik zag men een vage gedaante, die over het kozijn van het raam verdween.

De dames gilden, de heren schreeuwden door elkaar en vloekten, men liep elkaar tegen het lijf en hoog boven alles uit klonk de schelle stem van de jonge Blissford, die schreeuwde:

— Licht! Licht! Maak dan toch licht voor de duivel!

Men hoorde voetgeschuifel in de richting van de deur en toen riep een mannenstem:

— De schakelaar weigert, de draad is zeker doorgeknipt.

Bijna op hetzelfde ogenblik glom ergens een zwak schijnsel, afkomstig van een elektrische zaklantaarn.

Op het geschreeuw van de detectives kwam een viertal agenten binnenstormen, eveneens met zaklantaarns gewapend en het was nu licht genoeg, om de dingen duidelijk te kunnen onderscheiden.

Midden in het vertrek stonden de twee detectives, Sloan en Greenback, in de ene hand een revolver, in de andere een zaklantaarn, waarvan de lensglazen gebroken waren.

Op een stoel zat of liever lag gravin Gosford, in zwijm.

Met medaljon flitste niet langer op haar borst...

Wit van woede monsterden de detectives de gasten.

Kolonel Blissford en zijn dochter Julie waren verdwenen...

## HOOFDSTUK VII

## RAFFLES WINT ZIJN WEDDENSCHAP

Het is onmogelijk, de indruk te beschrijven, welke deze ontdekking op de ontstelde gasten maakte.

Want er kon geen ogenblik aan getwijfeld worden: de gewaande kolonel was niemand anders geweest dan John Raffles en zijn zogenaamde dochter was zijn medeplichtige: een man!

De detectives waren de eersten, die zich herstelden en op korte toon de nodige bevelen gaver.

Er kwamen bedienden toesnellen, gewapend met kaarsen en acetyleen-lantaarns en men trachtte zo goed als het ging het vertrek weer te verlichten.

Een der detectives onderzocht de lichtleiding en toen bleek, dat inderdaad de kabel ergens was doorgeknipt, zodat het niet hielp, de schakelaar om te draaien.

De andere was naar het venster gesnel, en had het gordijn terzijde geschoven.

Het eerste wat hij zag was een sterke stalen haak, die stevig achter de vensterbank was geslagen, en waaraan een knopentouw was bevestigd.

Het leed geen twijfel of die haak was daar reeds geruime tijd aanwezig geweest, verborgen door het zware gordijn.

Het touw reikte tot omstreeks twee meter boven de begane grond, en daar het geverfd was in de kleur van baksteen, was het volstrekt niet te verwonderen, dat de buiten geposteerde agenten het in de duisternis niet hadden opgemerkt.

De zoon van gravin Gosford was intussen woedend op Sloan toetreden en beet hem nu toe:

— Wilt u mij eens zeggen, mijnheer, waarom u niet aanstonds op de vluchtelingen geschoten hebt?

— Had ik dat soms moeten doen in een duistere kamer? verweerde de detective zich. Had ik moeten schieten, op gevaar af, anderen te treffen?

— Had dan tenminste dadelijk licht gemaakt! Gij hadt toch beiden een zaklantaarn!

— Die hadden wij, maar een van beiden, Raffles of zijn sluwe handlangers, hebben de lensen in onze zakken weten te verbrijzelen! O, gij kent hem niet!

— En, wilt gij mij eens zeggen wat gij nu denkt te doen? vervolgde Thomas Gosford op koude toon.

— Raffles kan onmogelijk ontsnappen, antwoordde Sloan, verbitterd en ongeduldig. Ook de tuinmuur wordt bewaakt. Als hij er zich op vertoont, moet hij gezien worden, het kan niet anders.

— Wel, wel! En denkt gij dat die bewakers een man als de kolonel zouden tegenhouden, als hij het huis zou willen verlaten?

— Ik heb streng bevel gegeven, dat zij niemand naar buiten mochten laten gaan, wie het ook was, al zou het uw vader, al zoudt gij het zelf geweest zijn!

— Dan kunnen zij nu nog wel op het dak zijn! riep Thomas Gosford uit, woedend over de poets, welke de stout-

moedige avonturier een geheel gezelschap, met twee detectives inclusief, had gespeeld.

— Nu, als dat zo is, mijnheer, dan is hij zo goed als gevangen! riep Sloan uit. Hij kan onmogelijk van het dak afkomen, want de zijstraat is wel vijf meter breed!

Op dit ogenblik kwam er een agent haastig binnenstormen, die even rond keek en toen weer wilde wegvliegen.

— Halt! riep Thomas hem toe. Wat wil je hier, man?

— Ik zoek de inspecteur, mijnheer, antwoordde de man. Wij hebben iets belangrijks ontdekt.

Bijna op hetzelfde ogenblik trad de inspecteur, een nog jonge man, met korenblond haar en een schrandere gezicht, het vertrek binnen.

Klaarblijkelijk was hij reeds op de hoogte gesteld, ofschoon hij zijn post buitenshuis had gehad.

De agent ging in de houding staan en overhandigde hem een briefje, of liever een stukje papier en de man had in zijn gehele leven zeker nog nooit zulk een succes van een paar woorden gehad, als toen hij lakoniek uitriep:

— Compliment van Raffles, mijnheer!

De inspecteur rukte hem het stukje papier als het ware uit de hand en begon te lezen, maar van alle kanten werd geroepen:

— Hardop voorlezen! Hardop voorlezen!

En nu las de inspecteur met luide stem voor:

Geachte leden van de  
Metropolitan-politie,

Ik ben ontsnapt door een kleine, geheime deur, welke ik niet lang geleden bij toeval ontdekt heb en die in verbinding staat met het aangrenzende huis, bewoond door Lord Kury.

Ik ben zo vrij geweest van deze ontdekking gebruik te maken en heb het huis van onze waarde buurman met mijn lieve dochter door een zijdeur verlaten.

Ik geloof dat ik de weddenschap eerlijk gewonnen heb en als mijnheer Baxter een fatsoenlijk man is, dan schenkt hij dadelijk 1.000 pond aan een onzer instellingen van liefdadigheid.

John Raffles, alias  
Kolonel Blissford.

De inspecteur wendde zich weer tot de agent met de vraag:

— Waar heb je dat briefje gevonden?

— Het lag in het midden van een der gangen, mijnheer, maar hoe het daar gekomen is, weet ik niet.

— Het zal weer een loze streek van Raffles zijn! riep Thomas Gosford uit. Ik heb nog nooit van een geheime tussendeur gehoord! Hij zal u op een dwaalspoor willen brengen!

— Wij zullen wel zien! zei de inspecteur, en hij maakte zich gereed, het vertrek te verlaten, toen er uit de vestibule een geweldig rumoer vernomen werd, duidelijk te horen, daar alle deuren op dat ogenblik openstonden.

Het spektakel kwam nader en even later duwden vier krachtige agenten van politie niemand anders dan kolonel Blissford het vertrek binnen, terwijl zij de tegenspartelende gevangene stevig in zijn kraag en bij zijn armen vasthielden.

— Laat mij los, voor de duivel! brulde de kolonel, terwijl hij vruchteloze pogingen aanwendde, om zich aan de krachtige greep van de agenten te ontworstelen. Is dit huis dan vol gekken en ben ik in handen van een troep menseneters gevallen? Is er dan in het hele huis geen enkel levend wezen, dat ze alle vijf nog bij elkaar heeft? Ha, vind ik je daar eindelijk, George? Het werd hoog tijd! Ik moet zeggen, dat de ontvangst mij hier wel wat verrast heeft! Zou je niet eens aan deze stomelingen willen zeggen, dat zij mij ogenblikkelijk moeten loslaten, daar ik anders stellig een beroerte krijg?

Lord Macclesfield trad haastig naderbij.

Zijn gelaat drukte twijfel en onrust uit.

— Nu, hoe is het? brulde de kolonel. Wat sta je daar als een zoutpilaar, man? Heb je niet gehoord, wat ik je gevraagd heb?

Maar nu trad de inspecteur naar voren en zei koeltjes, zich tot de kolonel wendende:

— Ik zou het nu maar opgeven, John Raffles! Het dient tot niets en je verergert er je toestand maar mee!

— Dat zal je bezuren, mijnheer! schreeuwde hij, zich tot de inspecteur richtend. Ik zal je tonen, wat er gebeurt als men een kolonel van Zijne Majesteits Indisch landleger beledigt. Wil je mij nu eens eindelijk verklaren, George, wat die sinistere grap te betekenen heeft? Ik ben toch je broer? Je kent mij toch nog wel, al ben ik hier in geen tien jaren geweest? Je wist toch, dat ik morgenochtend vroeg zou aankomen. Ik heb je toch alles geschreven?

Bevend en bleek trad Lord Macclesfield nog wat naderbij.

Toen scheen hem eensklaps iets in te vallen. Zijn gelaat tekende grote spanning, toen hij op luide toon vroeg:

— Wil je je jas eens uittrekken, Gerald?

Goed in het oog gehouden door de vier agenten, trok de vertoornde militair zijn tuniek uit, brommend en in zich zelf vloekend, zoals hij het nog nimmer gedaan had.

— Stroop nu de mouw van je linkerarm op! beval Lord Macclesfield. Neen, wij zijn niet krankzinnig; het betreft hier een hoogst ernstige zaak!

Nog altijd mopperend en zeer verbaasd, maakte de kolonel zijn manchets los en stroopte zijn mouw op.

Op de nog krachtig gespierde arm vertoonde zich, even boven de elleboog een zeer lang, oud, maar nog duidelijk zichtbaar litteken, blijkbaar het gevolg van een sabelhouw.

Lord Macclesfield slaakte een luide kreet, waarmede zijn echtgenote instemde en zei toen opgewonden:

— Er valt niet meer aan te twifelen, inspecteur, deze heer is mijn broeder, kolonel Gerald Blissford!

— Ik ben blij, dat je het ontdekt hebt, zei de kolonel schamper. Mag ik weten, voor wie ik hier eigenlijk ben aangezien. Toch niet voor een dief of inbreker, hoop ik?

— Neem het ons maar niet kwalijk, Gerald, zei Lord Macclesfield, terwijl hij opnieuw de hand van zijn broer greep. Ik zal je alles vertellen...

— Terwijl gij dat doet, Mylord, zult ge mij wel veroorloven, mijn onderzoek voort te zetten, liet nu de inspecteur zich horen, op een toon, die zijn met moeite verborgen woede en ongeduld verried. Gij geeft mij zeker verlof, het gehele huis te doorzoeken, mylady?

— Natuurlijk! antwoordde gravin Gosford, die sedert enkele minuten uit haar bezwijming ontwaakt was. Ik loof een beloning van vijfhonderd pond sterling uit, als men er in slaagt, die booswicht te vatten en mij mijn medaljon terug te bezorgen.

Het onderzoek nam een aanvang.

Er werd echter volstrekt niets anders gevonden dan het korte eind kno-pentouw, dat uit het raam van de balzaal bengelde.

Het was reeds bij half drie en alle gasten waren reeds schuw en zwijgzzaam vertrokken, nog geheel onder de indruk van de weergalozе stoutmoedigheid van de Grote Onbekende, toen het onderzoek als geëindigd kon worden beschouwd en de inspecteur zich weer naar het vertrek begaf, waar hij de heer des huizes en enkele zijner gasten had achtergelaten.

Zijn gelaat stond strak, toen hij zei:

— Hij is ontsnapt, mijne heren, het dient tot niets, dit feit te verbloemen. Hij moet met behulp van een laddertje, dat hij bij zich droeg en in de tuin verborgen had, over de hoge muur zijn geklommen, zonder dat mijn mannen het gezien hebben. Ik kan niets anders doen, dan u te beloven, dat wij niets onbeproefd zullen laten, om Raffles terug te vinden.

Maar de heer Phileas Baxter meende het de volgende ochtend te besterven, toen de eerste post hem een expresse-brief bracht van de volgende inhoud:

Zeer geachte heer Baxter.

Mijnheer de inspecteur schijnt niet te hebben geloofd, dat ik mij uit de voeten heb gemaakt door het huis heen van Lord Kurry, hetwelk met een geheime deur in verbinding staat met het huis van graaf Gosford. Toch is het zo. Ten bewijze daarvan deel ik u even mede, dat ik in de safe van Lord Kurry, een miserabel slecht meubel, tussen haakjes, het echte parelsnoer heb gevonden, hetwelk aan Lady Macclesfield had toebehoord. Het spreekt van zelf, dat ik het dadelijk in goede bewaring heb genomen, benevens enige duizenden pon-

den sterling. In dit verband herinner ik u er aan, dat Lord Kurry gedurende enige jaren vlak naast het huis van Lady Macclesfield heeft gewoond; het zou wellicht de moeite lonen, er eens een onderzoek naar in te stellen, of zich ook hier geen geheime, door de schrandere buurman zelf aangebrachte verbindingsdeur bevindt, welke hem het stelen al zeer gemakkelijk maakte. Ik geloof, alles wel beschouwd, dat ik, door het medaljon te roven, onze brave buurman juist even ben voor geweest.

Met onveranderlijke hoogachting,  
John Raffles.

---

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

# WAAR HET AVONTUUR LOKT

## REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt
- |   |   |
|---|---|
| <p>2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val</p> <p>2011. — Raffles en Amor</p> <p>2012. — Nicholson's Nacht te vroeg</p> <p>2013. — De Broeder van Nicholson</p> <p>2014. — Avontuur in België</p> <p>2015. — De Moord in Kamer 13</p> <p>2016. — Aan de Marteldood ontsnapt</p> <p>2022. — De Waanzinnige</p> <p>2023. — De gestolen claim</p> <p>2024. — De Bergduivel</p> <p>2027. — Het Geheime Document</p> <p>2028. — De Redding van « Goudhaar »</p> <p>2029. — « Goudhaar »</p> <p>2030. — De Smokkelkoningin</p> <p>2031. — De Misdaad in de trein</p> <p>2032. — De Revue-Girl</p> <p>2033. — Professor Shirley</p> <p>2034. — De Kit van Wong Li</p> <p>2035. — De Gewaande Radjah</p> <p>2036. — De Geheimzinnige Tempelstad</p> <p>2037. — De Duivels van de Gele Zee</p> <p>2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi</p> <p>2039. — Vijftig tegen één</p> <p>2040. — Ilona, de avonturierster</p> <p>2041. — De Kelder des Doods</p> <p>2042. — De onverwachte terugkeer</p> <p>2043. — Rode Bill krijgt een lesje</p> <p>2046. — Het Juweel van Prins Omar</p> <p>2047. — Gevaarlijk spel</p> <p>2048. — Het Goud van de Metropolitanbank</p> <p>2049. — De Bende van Myra Bonati</p> <p>2050. — Merry-Kid de verklikker</p> <p>2051. — Het Verlaten Slot</p> <p>2052. — De Riolen van Parijs</p> <p>2053. — Rovers en Verraders</p> <p>2054. — Een documentenjacht</p> <p>2055. — De Verijdelde Ontvoering</p> <p>2056. — Liefde, Paarden en Bandieten</p> <p>2057. — Een Mislukte Samenzwering</p> <p>2058. — De Kooi des Doods</p> <p>2059. — Jacht op Fortuin</p> <p>2060. — De Gouden Wisselbeker</p> <p>2061. — Een Fatale Vrouw</p> <p>2062. — Een moderne Blauwbaard</p> <p>2063. — Een Geheimzinnige Moord</p> <p>2064. — Een Spaans Drama</p> <p>2065. — Een merkwaardige diefstal</p> <p>2066. — Spoken op Marshy Manor</p> <p>2067. — Chantage en Hypnose</p> <p>2068. — De Lokstem van het Goud</p> <p>2069. — Het Geheim van de Boekenkist</p> <p>2070. — Het Revolutie Complot</p> <p>2071. — Het Verlaten Huis</p> <p>2072. — Het Spel met de Dood</p> <p>2073. — Het Verstoorde Feest</p> <p>2074. — Russisch Goud</p> <p>2075. — Een Moderne Robinson</p> <p>2076. — De Moord in Fenchurch Street</p> <p>2077. — Het Violowonder</p> <p>2078. — De Raadselachtige Moord</p> <p>2079. — Een Avontuur in China</p> <p>2080. — De Verborgten Schat</p> <p>2082. — De Bende van de Gouden Ster</p> <p>2083. — Sensatie in de Opera</p> <p>2084. — De Folterkelder</p> <p>2085. — De Bedrieger bedrogen</p> <p>2086. — De Geheimen van Parijs</p> <p>2087. — Speelzucht en Misdaad</p> <p>2088. — De Diamanten Spin</p> <p>2089. — Een duivelse Uitvinding</p> <p>2090. — Parijse Autobandieten</p> <p>2091. — Het Trio Desmond</p> <p>2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd</p> <p>2093. — Als het Goud lokt</p> <p>2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten</p> | <p>2095. — Wie was de Derde Man?</p> <p>2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim</p> <p>2097. — De Ontvoerde Diplomaat</p> <p>2098. — Rumoer om de Derby</p> <p>2099. — Gevaren van de Wereldstad</p> <p>2100. — Moderne Piraten</p> <p>2101. — Het Filmkasteel</p> <p>2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt</p> <p>2103. — Een Onderaards Drama</p> <p>2104. — De Verzonken Metropolis</p> <p>2105. — De Vreemde Chauffeur</p> <p>2106. — De Moord in het Cabaret</p> <p>2107. — De Negende Steen</p> <p>2108. — Onraad in Hollywood</p> <p>2109. — Ossenkop; gang 5</p> <p>2110. — De Bende van de « De Ratten »</p> <p>2111. — Het Avontuur in Hollywood</p> <p>2112. — De Bende van de Gouden Spin</p> <p>2113. — Irma Sandrina</p> <p>2114. — In de val gelokt</p> <p>2115. — Om een kwart miljoen dollars</p> <p>2116. — De Giftgas-centrale</p> <p>2117. — Een mislukte ontvoering</p> <p>2118. — De Verdwenen Kleindochter</p> <p>2119. — Helicopter-bandiet</p> <p>2120. — De Verraderlijke Huisknecht</p> <p>2121. — Vrouwelijk Lokaas</p> <p>2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge</p> <p>2123. — In het Hol van de Leeuw</p> <p>2124. — Een Patient verdween</p> <p>2125. — De Geheimzinnige Liftkoker</p> <p>2126. — De pseudo uitvinder</p> <p>2127. — De Zwarte Kaper</p> <p>2128. — Moderne Schatgravers</p> <p>2129. — Liefde en Kunst</p> <p>2130. — De Moord in Kew Gardens</p> <p>2131. — De Tijdbom</p> <p>2132. — Antiquiteiten en Liefde</p> <p>2133. — De Verijdelde Ontvoering</p> <p>2134. — Drie Hotelratten</p> <p>2135. — Het Nieuwe Bendehoofd</p> <p>2136. — De Bloedraad</p> <p>2137. — Een merkwaardig Duel</p> <p>2138. — Giftgasbandieten</p> <p>2139. — Een wanhopige ontsnapping</p> <p>2140. — De Erfenis der Cariben</p> <p>2141. — Het Drama in Cromwell Street</p> <p>2142. — Het einde van een schurk</p> <p>2143. — In het barre Noorden</p> <p>2144. — Misdadige Onschuld</p> <p>2145. — De Duivel in de Vrouw</p> <p>2146. — Het Spook van Sèvres</p> <p>2147. — De Dubbelganger</p> <p>2148. — Onraad op Drummond Hall</p> <p>2149. — Amor en Juwelen</p> <p>2150. — Het geheim van de Grot</p> <p>2151. — Bernadette's Geheim</p> <p>2152. — Diamanten en Liefde</p> <p>2153. — Goud onder de Golven</p> <p>2154. — Het Geheim van de Grafkelder</p> <p>2155. — De Vrouw in het rood</p> <p>2156. — Het debuut van Conny Campbel</p> <p>2157. — Een voordelig zaakje</p> <p>2158. — Een duivels complot</p> <p>2159. — De verliefde Juwelier</p> <p>2160. — Het Raadsel van King Charles Street</p> <p>2161. — Een Corsicaans Avonturier</p> <p>2162. — Het Schatkamerelland</p> <p>2163. — Rumoer in Cromwellstreet</p> <p>2164. — In het hol van de leeuw</p> |
|---|---|
- IN VOORBEREIDING :**

2165. — Waar het avontuur lokt

2166. — De ontvoerde bruidegom